31813

Ludas Matyi

II. ÉVFOLYAM. 27. (59.) SZÁM
SZATIRIKUS HETILAP
BUDAPEST, 1946 JULIUS 14.

BUDAPESTI ÁLLAMI ÜGYÉSZSÉG
1946 JUL 12
óra perc
ÁTVETTE

fz.

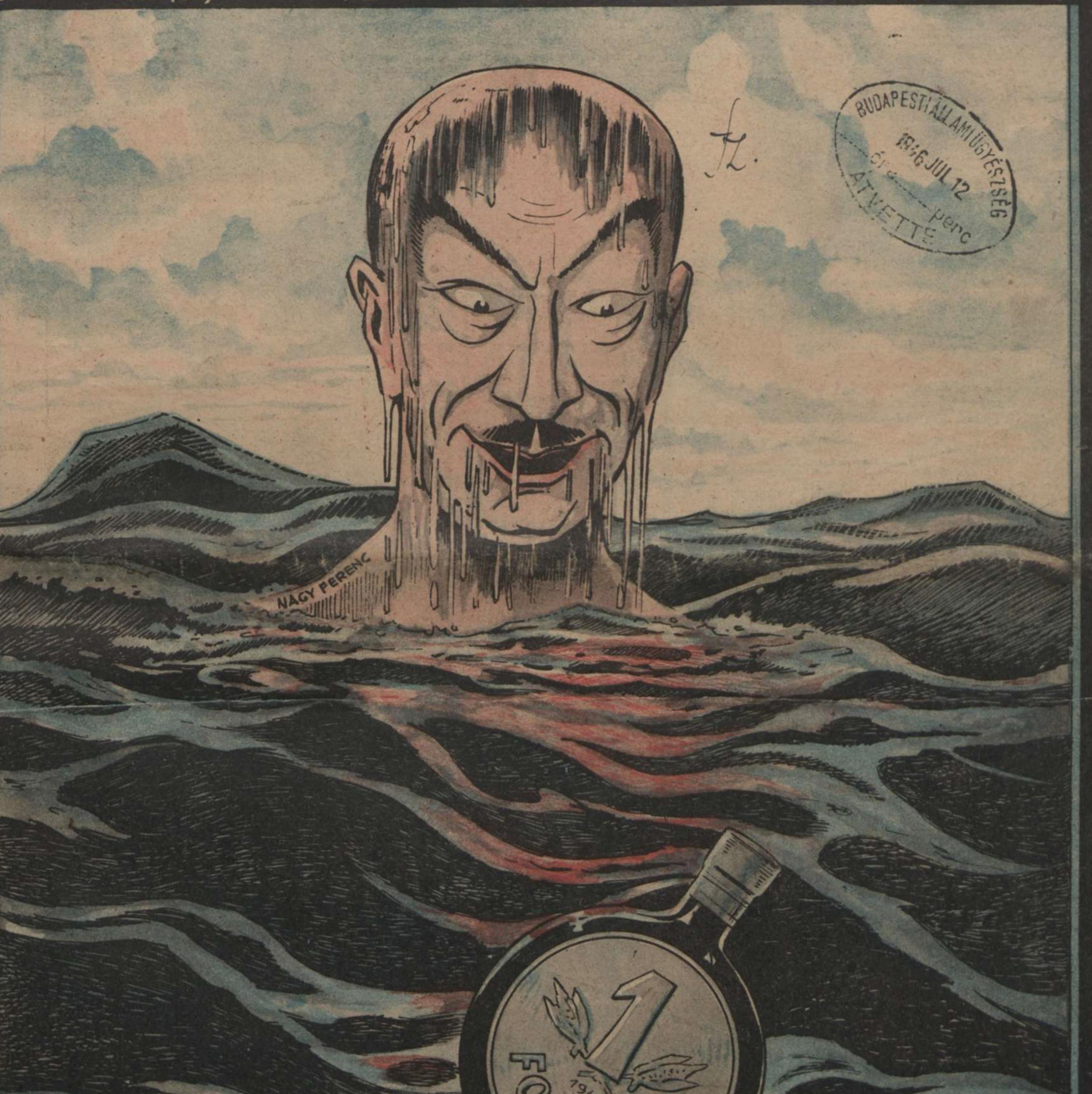
NAGY FERENC
1
1946
FORINT
PÁLYI JENŐ

EGY RÉGI PLAKÁT NYOMÁN:

UNIKUM! Egy ember, aki a kánikulában is jól érezheti magát.

ÁRA: 200.000 ADÓPENGŐ

Veszélyes forduló

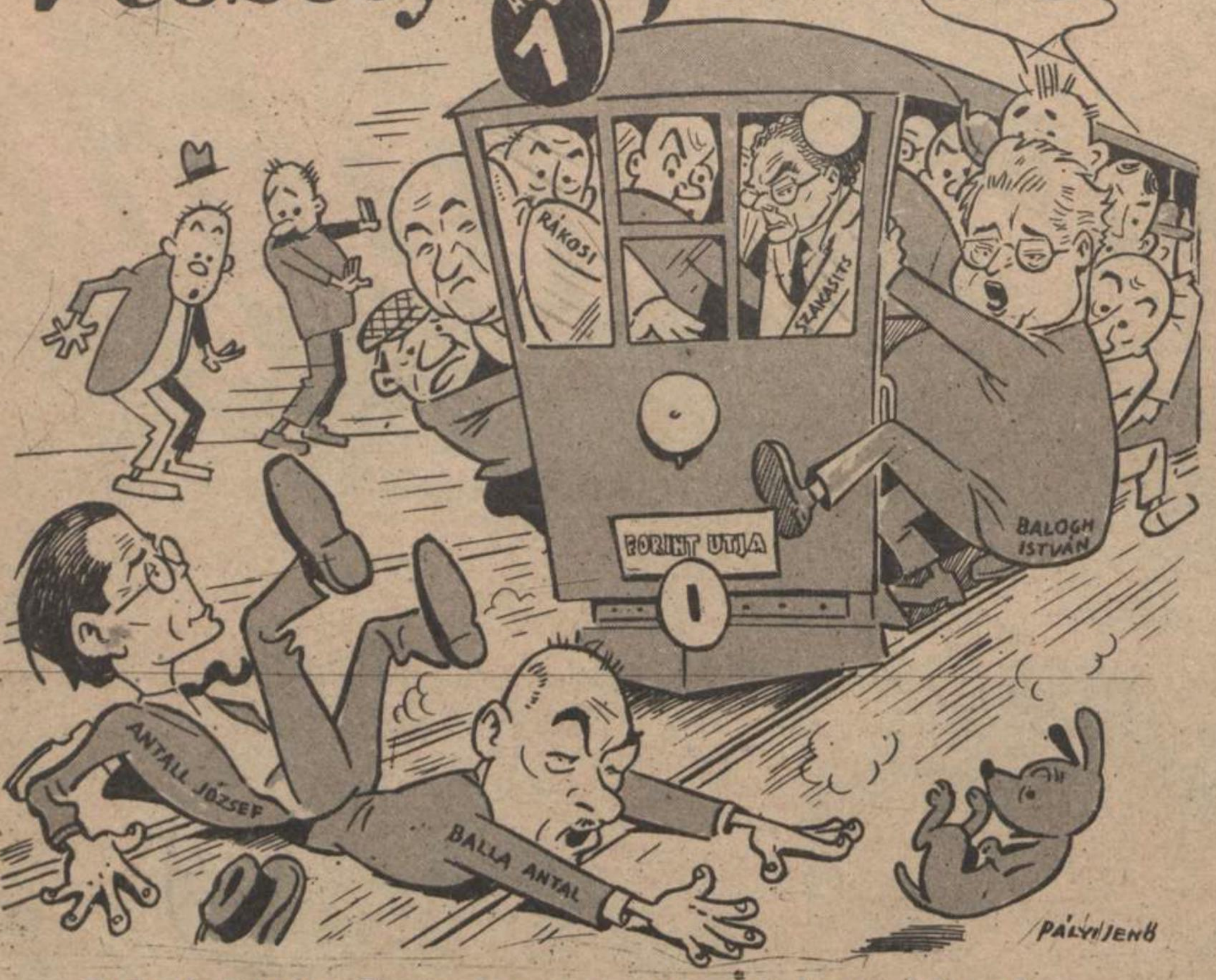

Balogh István: Fogjanak meg, mert itt már leesett két ember...

Hering Hugó tragédiája

Hering Hugo volt a víz kedvence. Az összes halkisasszonyok szerelmesek voltak belé.

Hering Hugótól mindent eltűrtek a nők. Ha szemtelenkedett velük, azt mondták neki, hogy menjen a víz alá, ami ott biztatásnak számított.

— Pokoli meleg van — mondta egy szép júniusi napon a fess Potyka Paula. — Vasárnap elmegyünk egy kicsit úszkálni a szárazra. Hering Hugóval megyek, ő a szívszerelmem, pedig az öreg nagybajuszú Harcsa Henrik feleségül akar venni.

Potyka Paula kiruzsozott kopoltyúval várta vasárnap reggel Hugót. Pokoli meleg volt, szerette volna már belevetni magát a hűsítő szárazföldbe, de Hugó nem jött.

— Csodálom — csóválta a fejét Paula. — Pedig milyen forrón szeret, olyan jó halvére van.

Eltelt egy óra, két óra. Paula egyre idegesebb lett. Akkor megjelent az ajtóban Fogas Franci, Hering Hugó legjobb barátja.

— Ne várja többé Hugót, kisasszony, — mondta bánatosan. — Végzett vele az infláció.

— Az infláció? — kérdezte meghökkenve Paula és a szemei nedvesek lettek, mert a vízben volt.

— Az infláció — felelte bánatosan Fogas Franci. — Úgy elszaporodtak szegényen a halpénzek, hogy már mozdulni sem tudott tőlük és éhenhalt.

Kivégzés akadályokkal

A Szent István-körúti nyilas gyilkos, Kaesmann Baritz kivégzésén némi nehézséget támasztott az, hogy a halálraítélt megtámadta a hóhért.

Már látjuk lelki szemeinkkel a jövőt, amikor a nyilas gyilkosok kivégzéséről ilyen tudósítások fognak megjelenni:

Sikerült kivégzés

A hóhér is életben maradt, felépüléséhez van remény

Hangtalan Heti Híradó

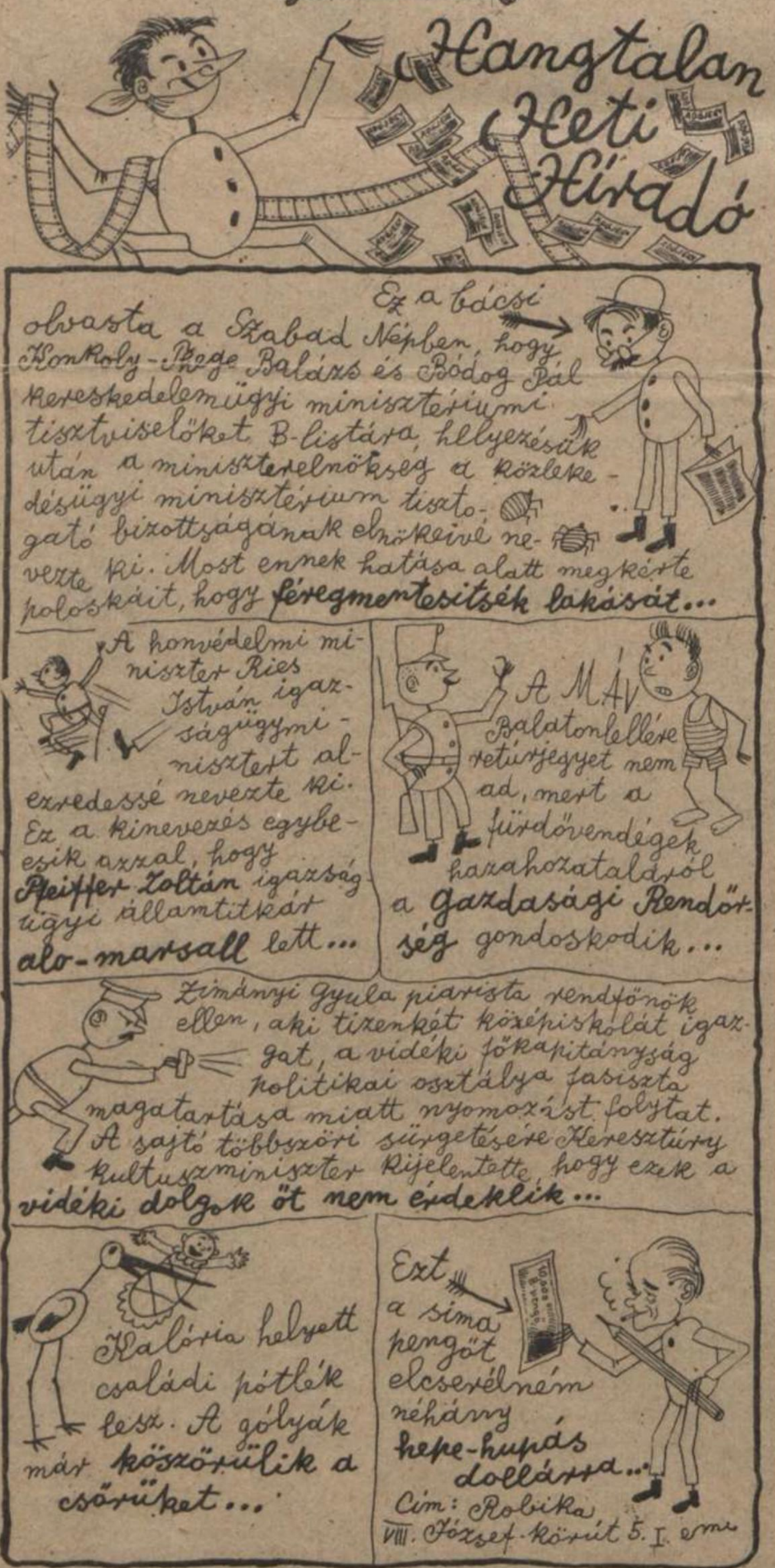

Ez a bácsi olvasta a Szabad Népben, hogy Konkoly-Thege Balázs és Bódog Pál kereskedelemügyi minisztériumi tisztviselőket B-listára helyezésük után a miniszterelnökség a közlekedésügyi minisztérium tisztogató bizottságának elnökeivé nevezte ki. Most ennek hatása alatt megkérte poloskáit, hogy **féregmentesítsék lakását...**

A honvédelmi miniszter Ries István igazságügyminisztert alezredessé nevezte ki. Ez a kinevezés egybeesik azzal, hogy **Pfeiffer Zoltán** igazságügyi államtitkár **alo-marsall** lett...

A MÁV Balatonlellére retúrjegyet nem ad, mert a fürdővendégek hazahozataláról a **gazdasági Rendőrség** gondoskodik...

Zimányi Gyula piarista rendfőnök ellen, aki tizenkét középiskolát igazgat, a vidéki főkapitányság politikai osztálya fasiszta magatartása miatt nyomozást folytat. A sajtó többszöri sürgetésére Keresztúry kultuszminiszter kijelentette, hogy ezek a **vidéki dolgok őt nem érdeklik...**

Kalória helyett családi pótlék lesz. A gólyák már **köszörülik a csőrüket...**

Ezt a sima pengőt elcserélném néhány **hepe-hupás dollárra...**

Cím: Robika VIII. József-körút 5. I. em.

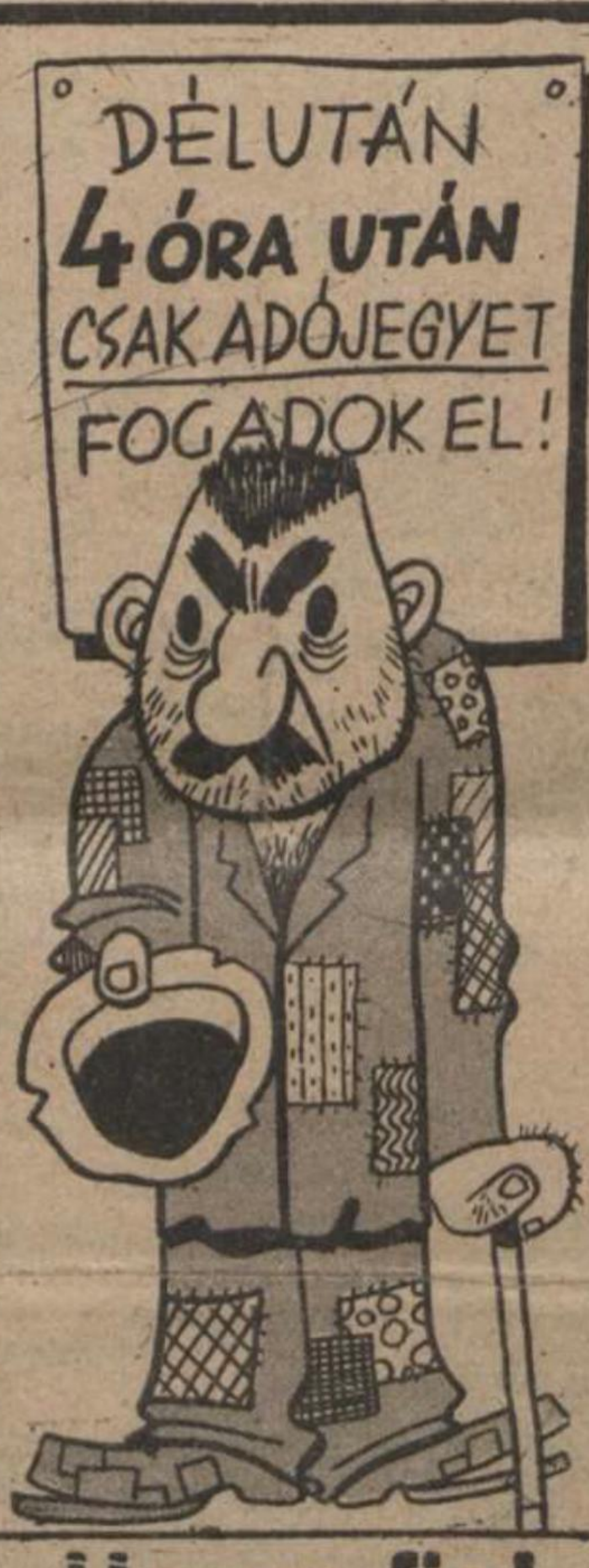

Ügyes fiu!

— *Jól keres* maga, Nyavalyek úr?

— Azt meghiszem! Tegnap is találtam három bujkáló nyilast!

Biztos jel

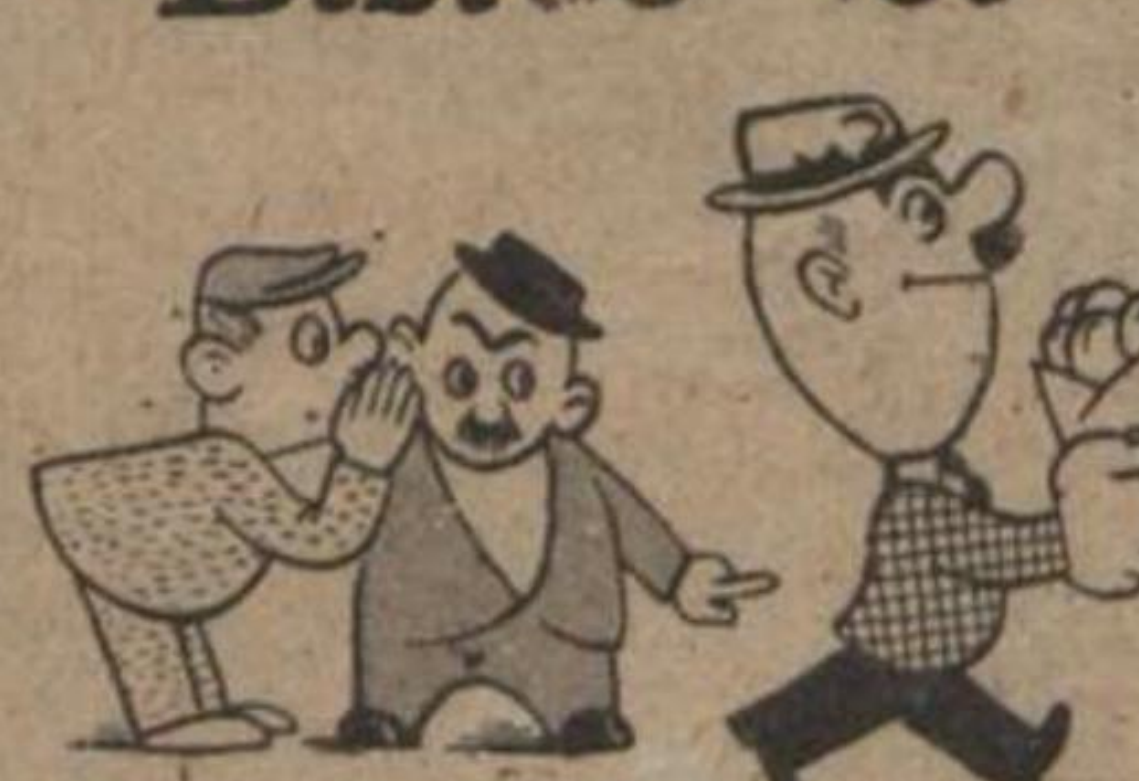

— *Nézd csak... nem is tudtam, hogy a Ficzek is feketézik.*

— *Honnan tudod?*

— *Na hallod? Most vett egy negyedkiló barackot és tizenöt Virginiát.*

Hát csoda?

— Szavamra mondom, én vagyok a világ legpehesebb embere. Amibe én belefogok, azzal leégek.

— Most mit csinál?

— Forralt bort árulok a Fedett Uszodában.

Isten vele Mihajlovics!

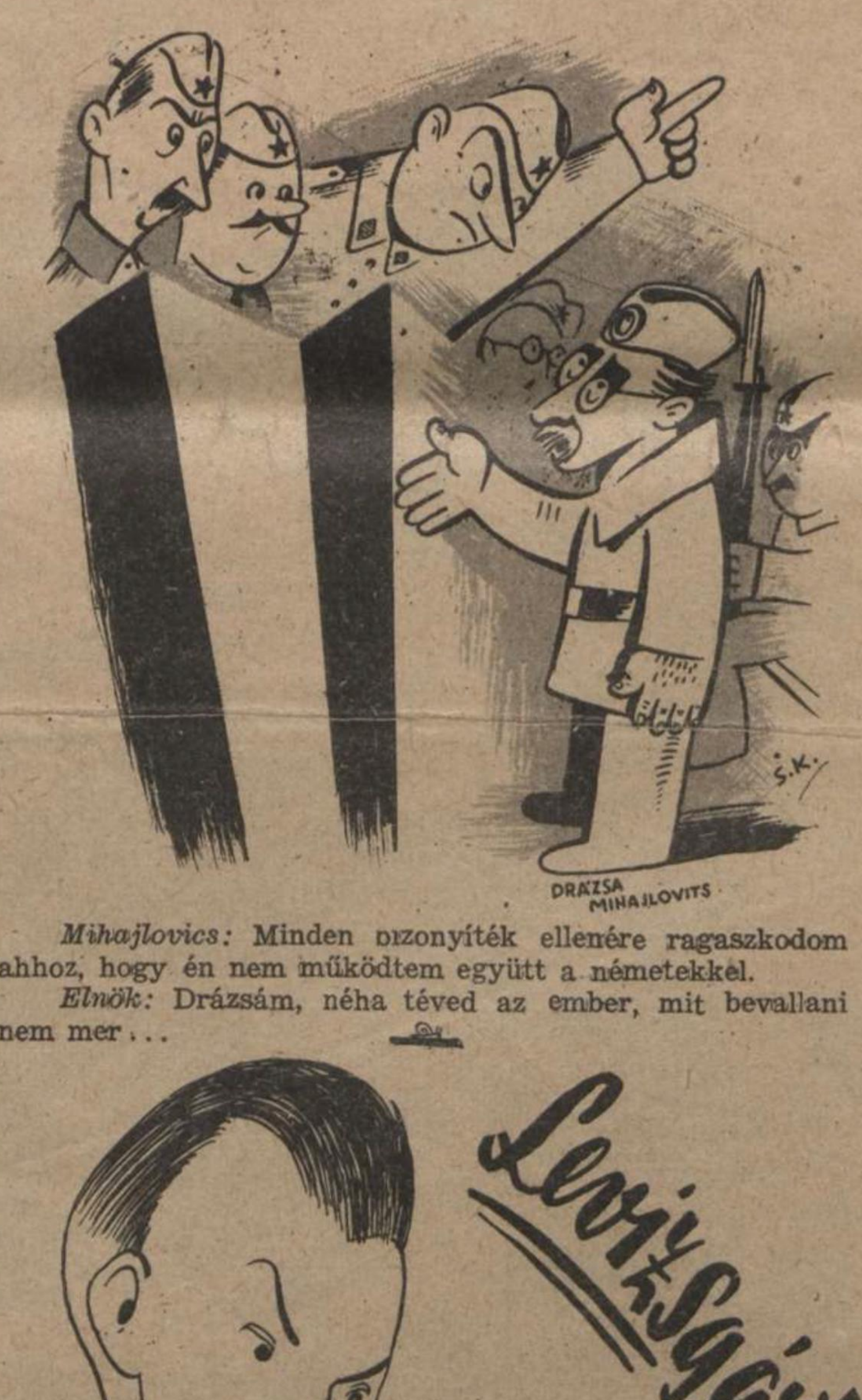

Mihajlovics: Minden bizonyíték ellenére ragaszkodom ahhoz, hogy én nem működtem együtt a németekkel.

Elnök: Drázsám, néha téved az ember, mit bevallani nem mer...

Levizsgáztak!

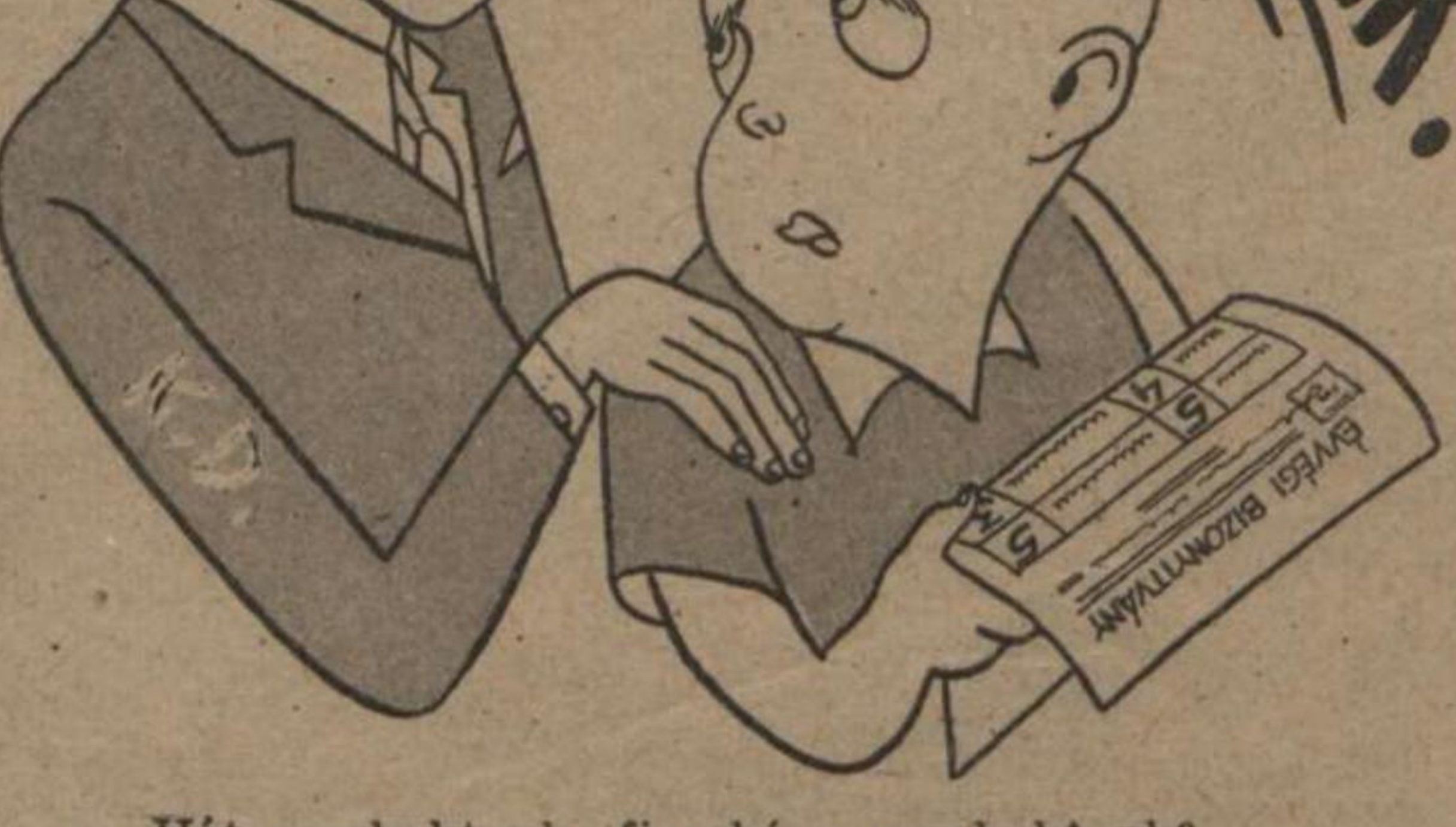

— Hát megbuktunk, fiacskám, megbuktunk?...

Rejtély?

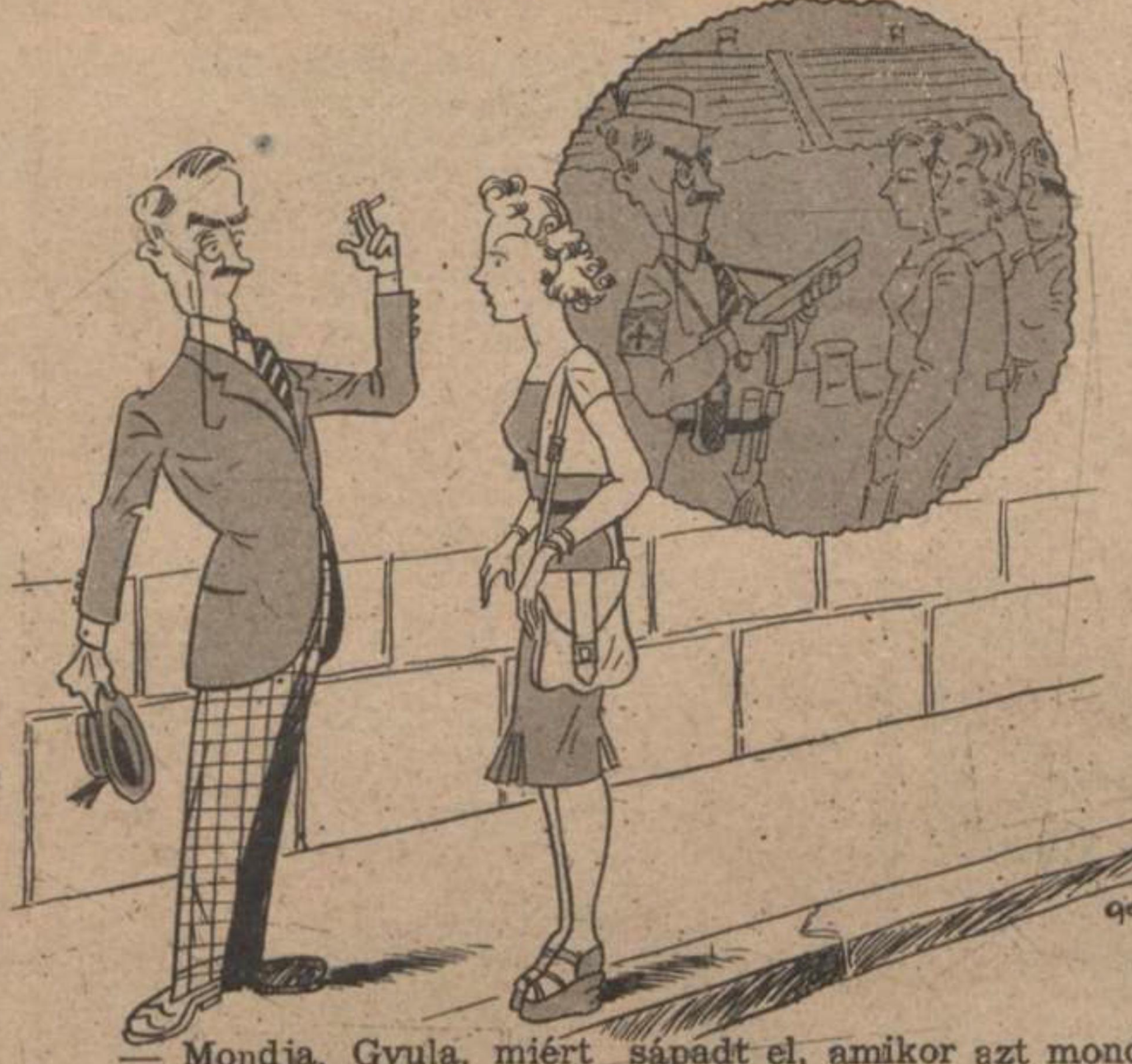

— Mondja, Gyula, miért sápadt el, amikor azt mondtam, hogy kísérjen le a Dunapartra?

1 hijján Horthy

(**Parragi György lapja, az Igazság egyik cikkében azt írta, hogy a pengő tizenkilencéves és a forint egy híjján húsz.**)

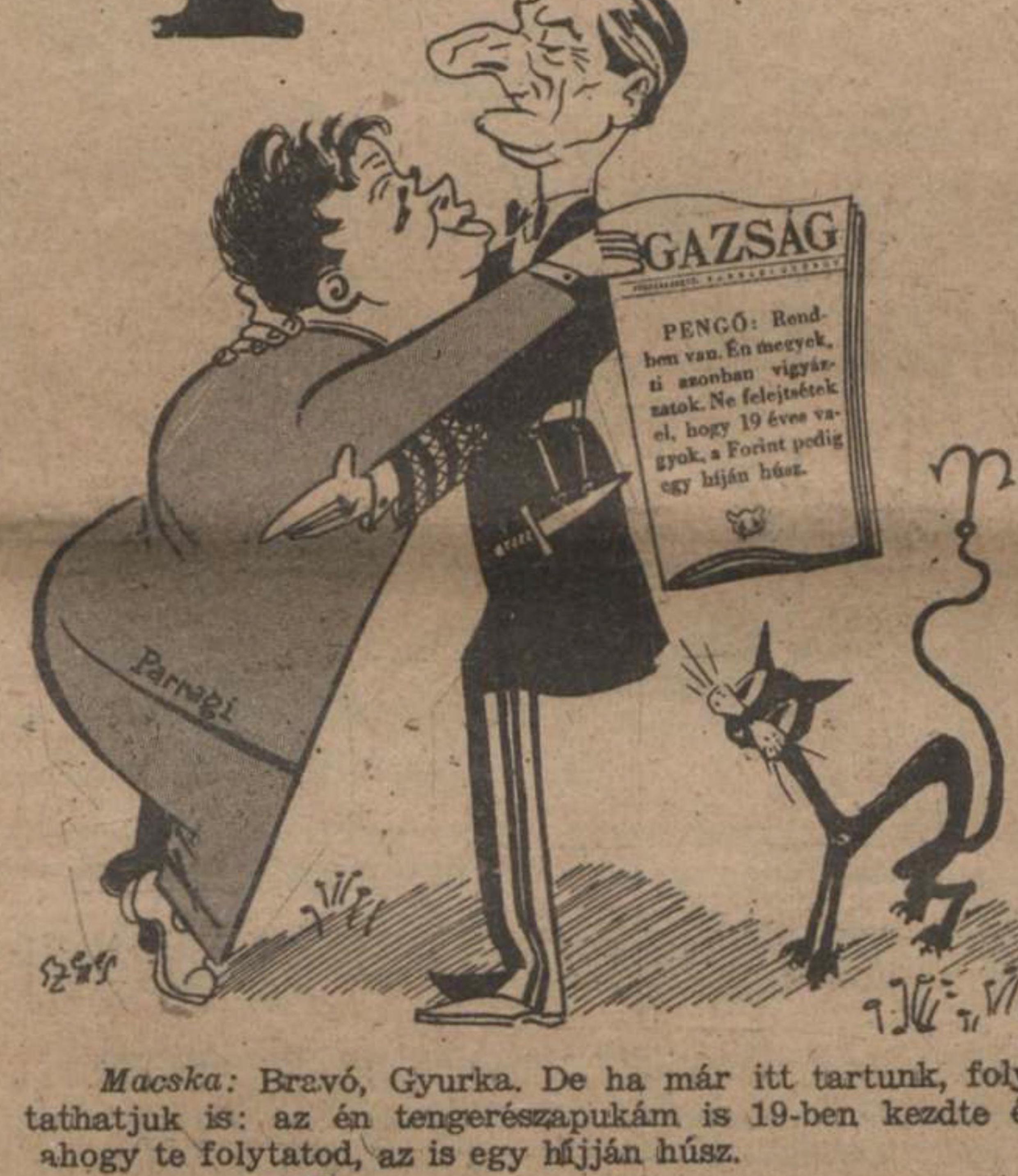
GAZSÁG
PENGŐ: Rendben van. Én megyek, ti azonban vigyázzatok. Ne felejtsétek el, hogy 19 éves vagyok, a Forint pedig egy híján húsz.
Parragi

Macska: Bravó, Gyurka. De ha már itt tartunk, folytathatjuk is: az én tengerészapukám is 19-ben kezdte és ahogy te folytatod, az is egy híjján húsz.

Az már más

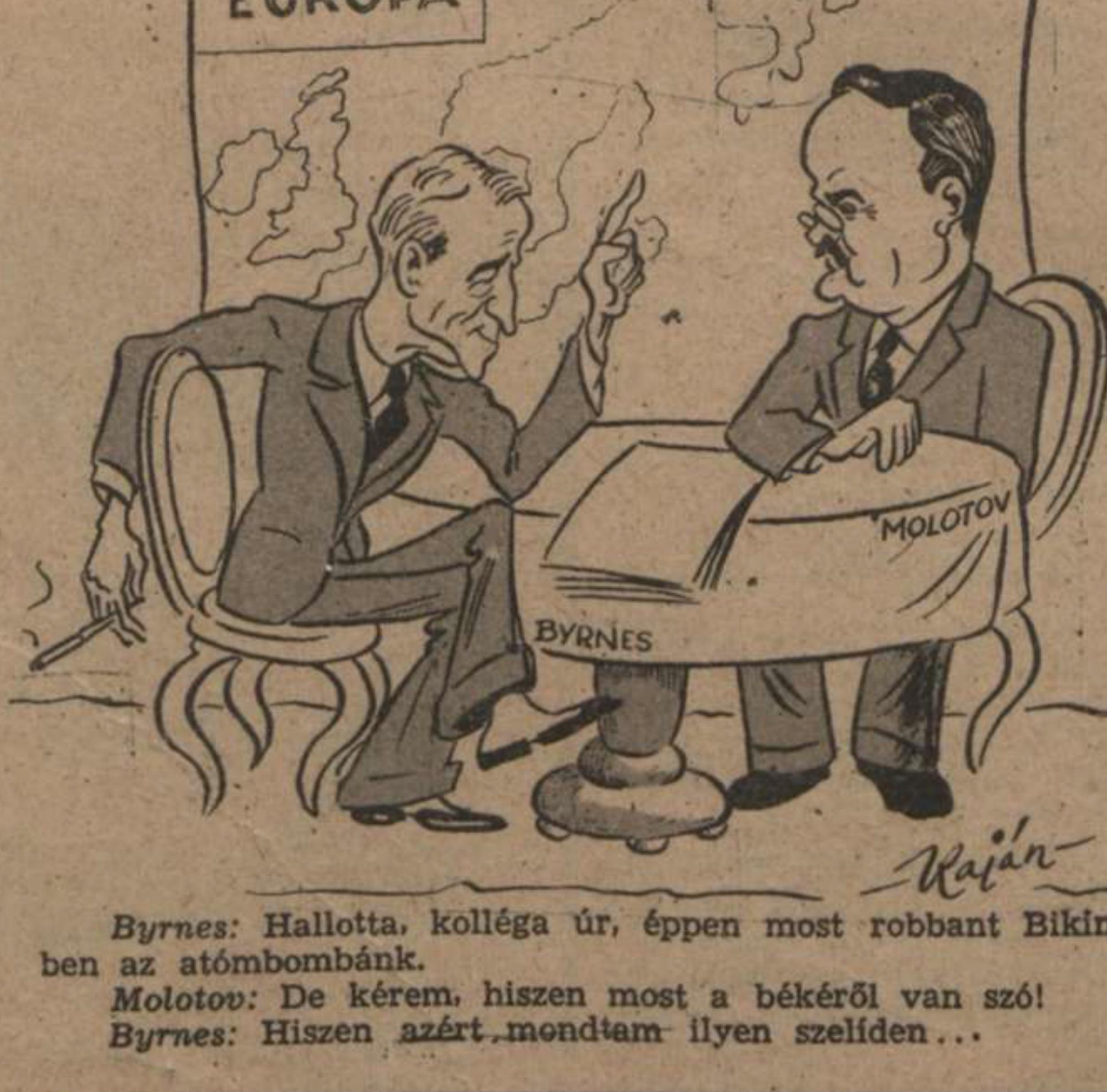

Byrnes: Hallotta, kolléga úr, éppen most robbant Bikiniben az atómbombánk.
Molotov: De kérem, hiszen most a békéről van szó!
Byrnes: Hiszen azért mondtam ilyen szelíden…

Visszajöttek a németek!

írta: Tabi László

Hétfőn beoltottak, kedden délután negyvenfokos hidegrázással hevertem egyszerű ravatalomon, besötétített szobámban. Kár volt értem — gondoltam ernyedten s csak kevéssé vigasztalt, hogy a tífuszt már valóban nem fogom megkapni. Hogy fog bosszankodni a tífusz, ha jön és engem nem talál!

Ekkor különös, izgatott zsibongást hallottam kintről. Ugyanekkor láttam, hogy egy SS főhadnagy lép be a ház kapuján, mellette két ember zöld ingben, csizmában. Szecsődy Gyula nyugalmazott vámtiszt a második emelet hatból ingujjban szaladt végig a folyosón.

— Visszajöttek! Visszajöttek! — kiáltotta és zsebkendőjét lobogtatva csörtetett le a lépcsőn. A folyosó megtelt emberekkel. Hermanszky Gusztáv, a latin nyelv tanára térdreesett és imádkozni kezdett. Cibelkáné a harmadik emelet nyolcból mindenkivel összecsókolózott.

Szecsődy ezenközben leért a földszintre és hasrafekve nyalta a főhadnagy csizmáját. Az egyik zöldinges bekurjantott a házmesternek:

— Hozzon három széket!

— Igenis, három számonkérőszéket — bólintott a házmester, aki a felszabadulás évfordulóján nagyon ügyesen díszítette fel a kaput. És már hozta is a székeket.

Jeszenák Ervin miniszteri tanácsos rohant ki földszinti lakásából.

— Ez a gazember — mutatott Szecsődyre — most nyalja a csizmát! De ő volt a házmegbízott! A szocdem tagja!

— Igaz ez? — kérdezte az SS főhadnagy, most először szólalván meg és undorral húzta el a csizmáját. Szecsődy feltápászkodott:

— Ostorral kényszerítettek rá! Bevittek az Andrássy-út hatvanba és addig vertek, amíg alá nem írtam a belépési nyilatkozatot. És ez a Jeszenák mer beszélni? Ez? Aki visszaadta a Grünék ékszereit?

— Pfuj, Jeszenák! — ordított le Hamvas Henrik a negyedik emeletről. — Visszaadta a Grünék ékszereit! Elárulta az eszmét!

Jeszenák tombolt a dühtől, Az öklét rázta Hamvas felé:

— Még maga beszél? Maga, aki vitte a táblát május elsején?

— Vittem! Vittem! — ordított rekedten Hamvas —, de miket mondtam közben! Tanu rá Szecsődy, aki ott ment mellettem! Miért nem beszél, Szecsődy úr! Miért nem beszél, az Istenért? És az semmi, hogy két héttel később beléptem a kisgazdapártba?

— Hazudik! — üvöltötte valaki az első emeletről — igenis demokrata volt! Az igazolóbizottság előtt megesküdött, hogy sohasem volt náci!

Hamvas berohant a lakásába és egy halom könyvvel tért vissza a következő pillanatban.

— Én nem voltam náci? — rikácsolta — én nem? Itt a Mein Kampf! Minden este megcsókolom! És itt van a Magyar Futár évfolyama bőrkötésben!

— De azért tegnap este előadást tartott a demokrácia feladatairól! — kiáltotta le Grund Félix a második emeletről. — És azt mondta, hogy a kommunisták egész rendes emberek!

— Nem igaz! Nem igaz! Lehetetlenné akarnak tenni!

A hangzavar egyre nagyobb lett. Ekkor kellemes és erős baritonhang csendült fel. Szlopek Tivadar, aki valamikor operaénekesnek készült s aki volt szíves az Internacionálét betanítani a XXV-ik tömb dalárdájának, énekelni kezdett. Mindenki vele énekelte a Horst Wesselt.

— Éljen doktor Kövesi! Éljen Kövesi! — kiáltották többen is a dal végét követő pillanatnyi csendben.

A magas, kopasz Kövesi szerényen hajlongott:

— Köszönöm — rebegte és egy könnyet morzsolt ki a szeméből —, köszönöm. Amikor Krauszékat elvitték a téglagyárba és én kifosztottam a lakásukat, nem tudtam meghatottság nélkül gondolni azokra a testvéreimre, akiknek nem jutott zsidólakás. Az új, nemzetiszocialista Európa felépítése után…

— És mi van a zsidó nagymamával? Amikor a nyilaspártba belépett, letagadta. Amikor tagadnia kellett, hogy belépett, előhozta. Most megint letagadja?

— Uraim — mondta Kövesi —, vegyék tudomásul, hogy törvénytelen gyerek voltam, anyám egy céda, részeges elzüllött nő volt…

— Éljen, éljen! Ne bántsák Kövesit! Minden vasárnap prédikációt hallgat!

Az egyik zöldinges nagyot kurjantott:

— Idefigyeljenek, emberek! Van itt valaki, aki önként, meggyőződésből lépett be valamelyik pártba?

— Senkiiiii! — zúgott, zengett a kórus.

— Van itt valaki, aki nem bízott abban, hogy visszajövünk?

— Senkiiiii! — harsant, zendült a kórus.

— Nahát! Aztán lakik-e zsidó a házban?

Száz ember felelt egyszerre:

— A Blau bácsi a földszint kettőben!

— Hozzák ide!

Nyurga fiatalember lépett elő, Szentváraljay Béla joghallgató.

— Kérem — mondta —, a Blau bácsi nem jöhet. Tudniillik éppen bent voltam nála a dohányvágódeszkáját kölcsönkérni, amikor hallottam, hogy vissza tetszettek jönni. Gondoltam, ha már úgyis épp ott vagyok, agyonverem.

Lelkes taps csendült fel és zúgott, morajlott a ház.

Erőtlenül, ijedten emelkedtem fel a díványról. Mi ez? Mi ez a lárma? Magamra kaptam a köntösöm és papucsban szaladtam ki a folyosóra.

Emberek álltak a folyosókon és lent az udvaron csődület.

— Mi az? Mi történt? — kérdeztem Kövesit, a szomszédomat.

— Képzelje, szerkesztő úr… Valahonnan egy veszett kutya szaladt be a házba.

— És megmart valakit?

— Áh. Agyonverték. De mi van magával? Beteg?

— Sajnos. Az oltás…

Megütögette a vállamat:

— Sebaj. Fő, hogy megvédi magát a betegségtől. Ez a szociális gondoskodás, szerkesztő úr… Látja, abban az átkozott régi rezsimben ezt nem ismerték. De miért néz olyan furcsán?

— Óh, semmi, semmi… Nem jól vagyok. Zavaros álmom volt. Képzelje, azt álmodtam, hogy visszajöttek a németek…

— Nahát, ez igazán lidérces álom — mondta és szomorúan nevetett —, fantazmagória! Ezt még én sem tudom elképzelni. Pedig… pedig…

— Pedig?

— Pedig nekem kitűnő fantáziám van…

— Olvasta? Az atombomba idő előtt robbant.
— Idő előtt? Hány évvel?

BRAVÓ FIÚK!

(**Feloszlatták a Foederatio Emericanát, a katolikus bajtársi szövetséget.**)

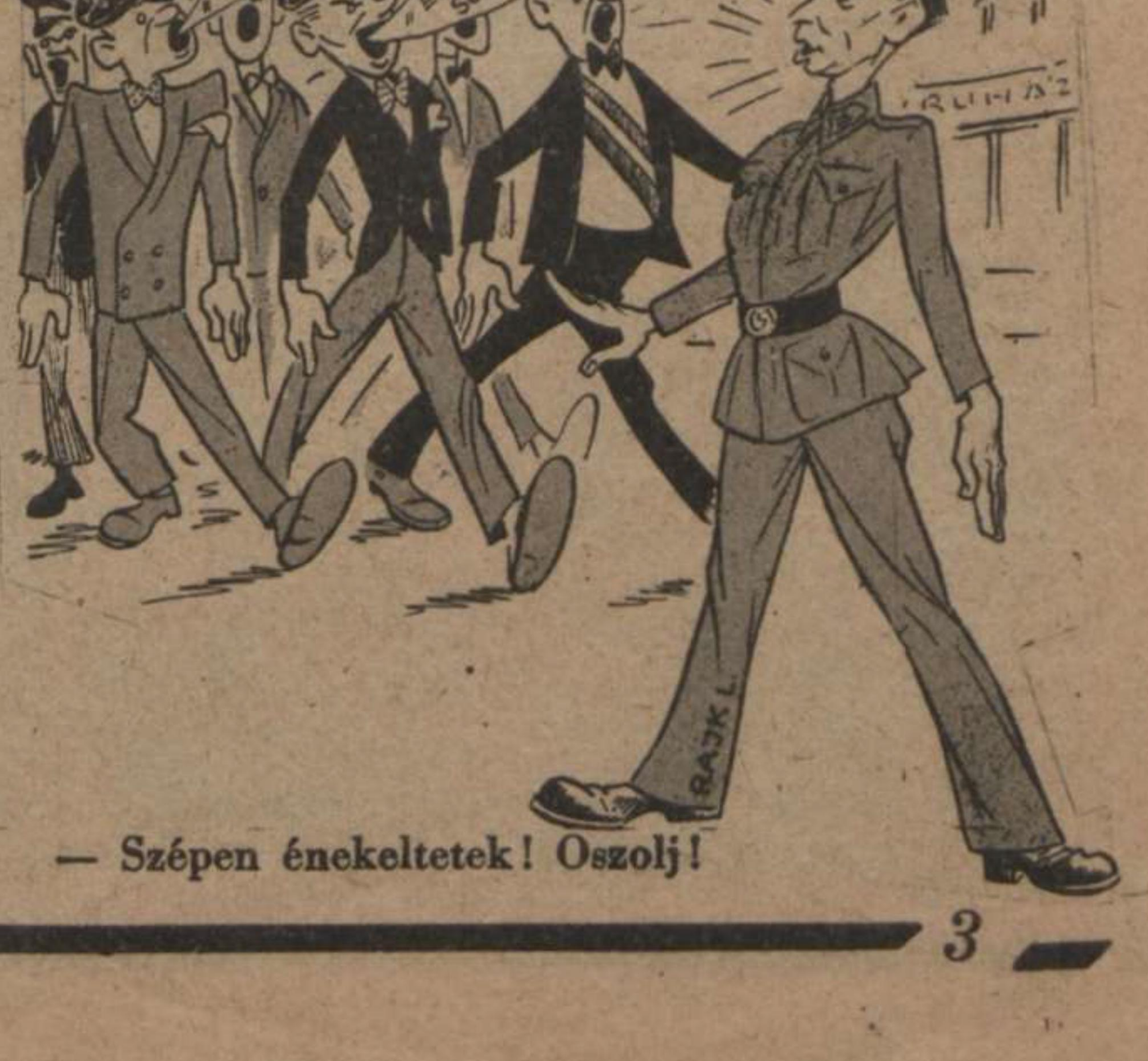

— Szépen énekeltetek! Oszolj!

Mint a tüdő a fazékból

(Az Egyesült Államok most ünneplik függetlenségük megszületésének százhetvenéves jubileumát.)

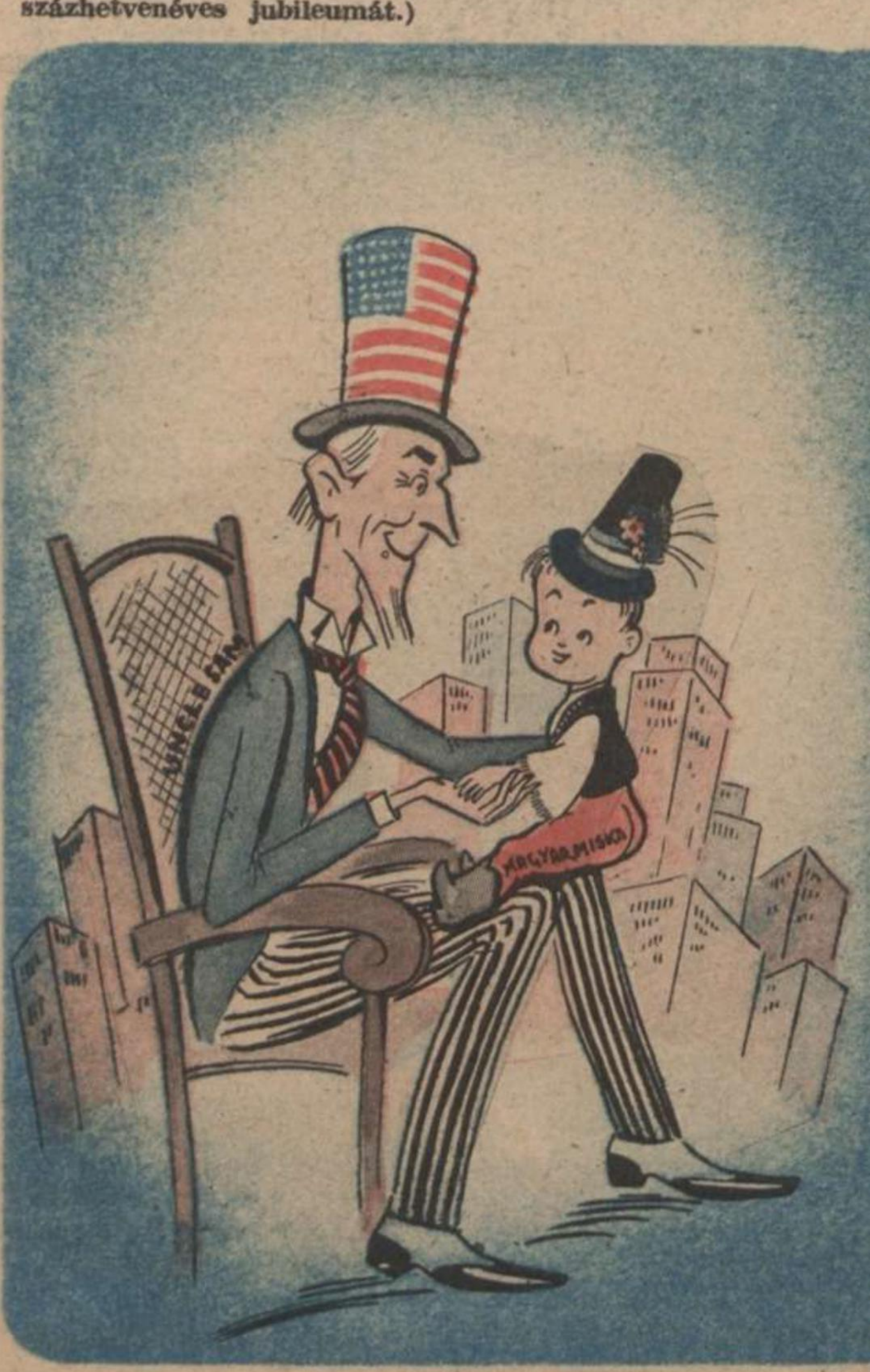

— Ha százhetvenéves leszel, te is olyan öreg demokrata leszel, mint én.

A 7 LEGÉDESEBB VICCE

Kacsirek, Kelemen és Nyuszek kártyázik a Marabukávéházban. Játék közben Kacsirek egyszerre csak észreveszi, hogy Nyuszek a kabátujjából veszi elő a dzsókert. Persze, Kelemennel együtt éktelen patáliát csinál:

— Maga gazember! Hamisan kártyázik! Át fogjuk adni a rendőrnek! Mégis csak disznóság!

Nyuszek türelmesen, szemlesütve hallgatja végig a szidalmakat, aztán csendesen megszólal:

— De Kacsirek úr... Hát maga azt hiszi, hogy én jókedvemben csalok?

Nevem: FORINT

(Tildy köztársasági elnöknek és a kormány tagjainak a Pénzverdében bemutatták a forintot.)

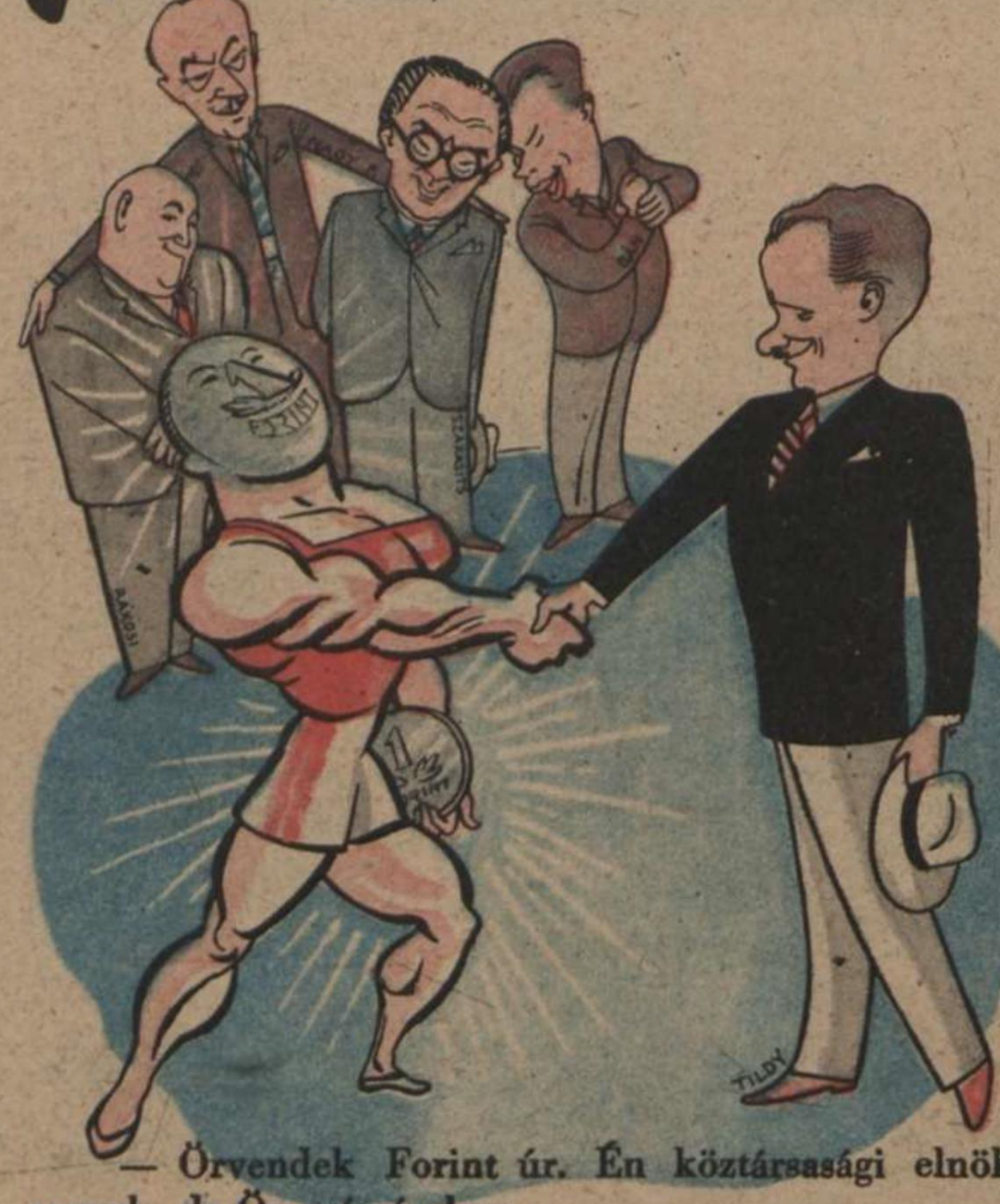

— Örvendek Forint úr. Én köztársasági elnök vagyok, de Ön császár lesz.

Taszajtó Nagy Gergely

esete a B-pengővel

— Na pofázz Gergely!

— Kiszórt a Piros egy zsák B-pengőt, hogy pucojjon vin hüjje a postára adópízt venni, mer ez már úgy romlik, hogy szaga van. Sose tuttam ellentállni a szíp szónak, mentem. A postán mán álltak vagy harmincan. Dilután három vót, amikor odaálltam, egisz jól eltelt az idő estig, csak eccer vágta közibénk a postáskisasszon a téntásüveget, hogy aszongya, az apjuk keserves mindensígit, a rosseb a pofájukba kenteknek, ne csapjanak ijjen ricsajt, mer én finom urijány vagyok, nem vagyok ehhöz szokval. Nyóc órakor osztán aszonta, hogy na én megyek, kentek még maradnak? Mondok abszolut ember vagyok, ismerhet a kisasszon, csak azt mongya meg, hogy mikor kezdi árulni az adópízt? Aszongya mennyen a víz alá Taszajtó, ne csinyájjon mán csúfot egy hajadon úrijánybu, nincs énnekem adópénzem, mán három naptya nem is láttam. Nem vagyok szívbajos, ismerhecc Péter, nem irdekel engem a Pirosnak a véleménye, azir hát hogy ne hajjam, begyaloguttam a városba adópízir. Reggelre beirtem, estére meg is vót az adópíz, láthatod mijjen dagatt a kipem, de nem teszen egy ötést se, mer a többi sorbaálló se mehetne szipsigversenyre, arra pedáncs vótam. Másnap reggelre hazaértem. A Piros nem szólt egy szót se, nem ujjan asszon az, hogy kiabájjon ijjesmiér, csak a sodrófát törte el rajtam, oszt aszonta na vin bitang, most mennyen válcsa vissza B-pengőre, mer közbe megálkuttam a Suvasztónéval a tyúkjára, oszt neki B-pengő kő. Jó van, de nem vót a faluba, csak a Félfogú Balognak béje, oszt ötven százalék lázsióval atta. A Piros meg avval fogad, hogy visszajaz egisz, a Suvasztónénak adót kő fizetni, aszonta mégiscsak adópíz kő néki. Jó van, egy óra mulva vót adópíz, a Böczögönétű vettem ötven százalék lázsijóval. Otthun jajgat a Piros, hogy lüttek a tyúknak, itt a Juli néném a városbú, simapengő kő szeginnek, beteg az ura, szalaggyon váltani vín marha. Ezt is megcsinyáttam ötven százalék lázsijóval, oszt leszámoltam a Juli kezibe húszmilijó simapengőt. Erre eekezd kajabányi a Piros, hogy aggya a többit is vín bitang, húsz milijó simával akargya kiszúrni az in ides testvirem szemit? Mondok észné légy Piros, ha nehezedre esik is, ez az egisz, a többi eement a lázsijókra...

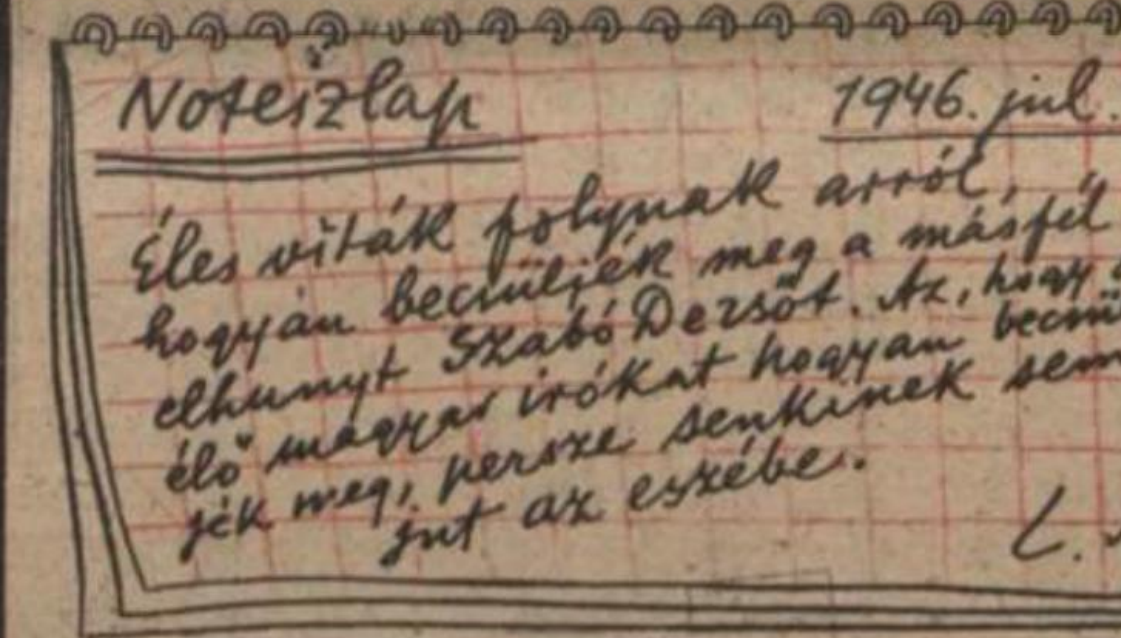

Noteizlap 1946. júl. 11.

Éles viták folynak arról, hogyan becsüljék meg a másfél éve elhunyt Szabó Dezsőt. Az, hogy az élő magyar írókat hogyan becsüljék meg, persze senkinek sem jut az eszébe.

L. M

Vadnyugati prériken...

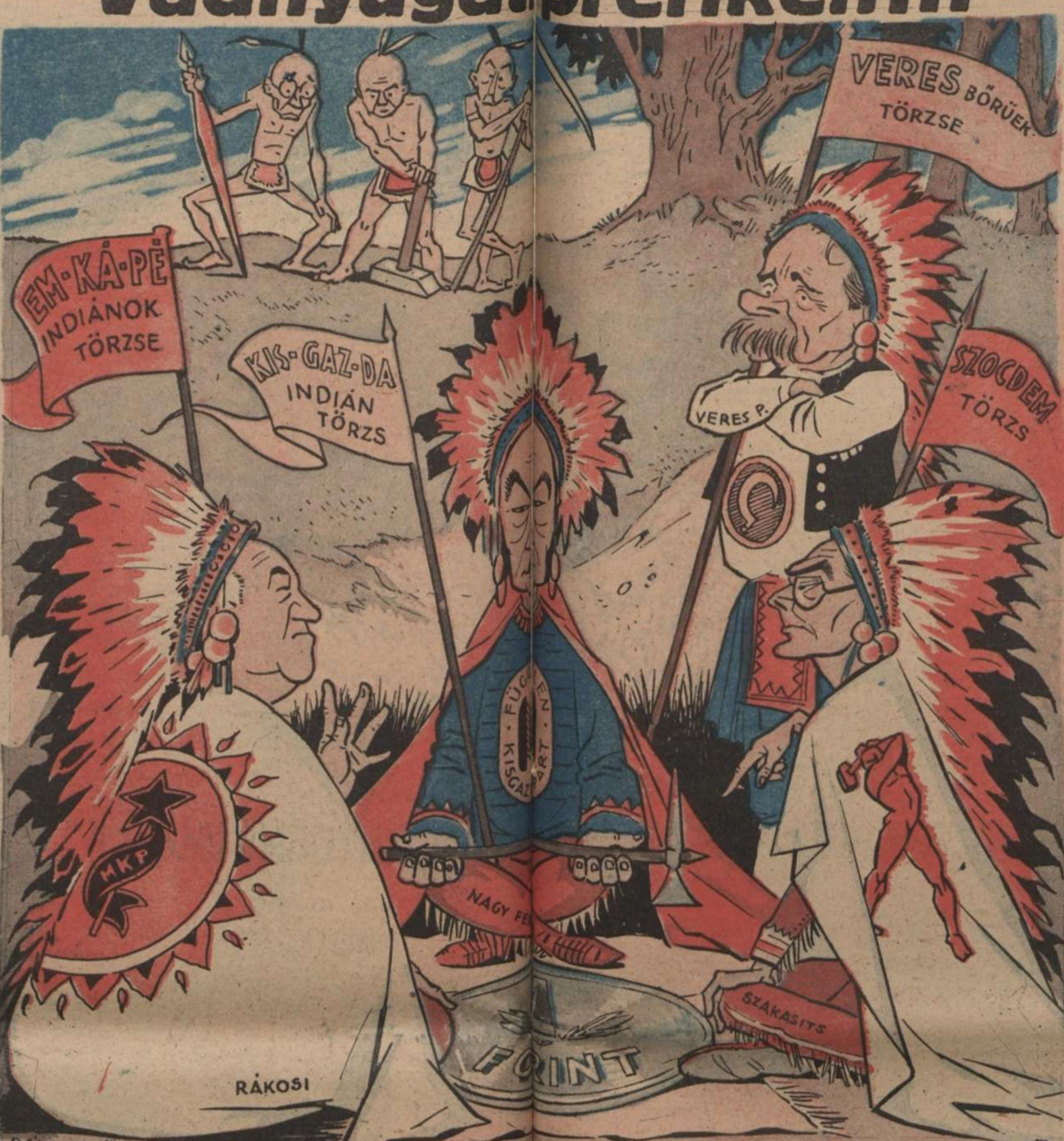

Szakasits főnökhelyettes: Ugyan Fe c, ásd el az ócska csatabárdodat. Annak a három harcosnak most már ezt a modern fegyvert ad a sápadtarcú reakciósok ellen.

Ezüsttükrös kávéházban..

Ezüsttükrös kávéházba
Üldögélek elmélázva,
csendesen...
Előttem egy bécsi szelet
A tányérból reám nevet
kedvesen...
Beleszúrom épp a villám,
Mikor egy úr, mint a villám,
ott terem,
Igazoltat s így szól nékem:
„Holnapra Önt beidézem,
ott legyen!“

Másodnap a rendőrségen
A szigorú büntetésem
kirójják,
Mohó lényem húsra vágyott
Hústalan napon — s kilátszott
a lóláb!
Bevisznek a toloncházba,
Ottan ejt gondolkozásba
a bűnöm:
Te végetted bécsi szelet
Kell itt nekem három hetet
leülnöm!

A toloncház kapujába
Minden délben sorba áll a
hitvesem...
Enyhíti a keservemet,
Most a bécsi szeletemet
itt eszem!...
Itten nincsen hústalan nap,
Bécsit kintről behozhatnak
naponta!
Kinek tehát hús az álma,
Jobban jár, ha besétál a
toloncba!

— Honnan jön ezzel a cekkerrel, Kucsera úr?

— A Lehel-piacról. A feleségem küldött ki, hogy hozzak serpenyősrostélyoshoz valót.

— És kapott?

— Hogyne. Vettem egy negyedkiló kovászos uborkát.

Már ő sem bírja!

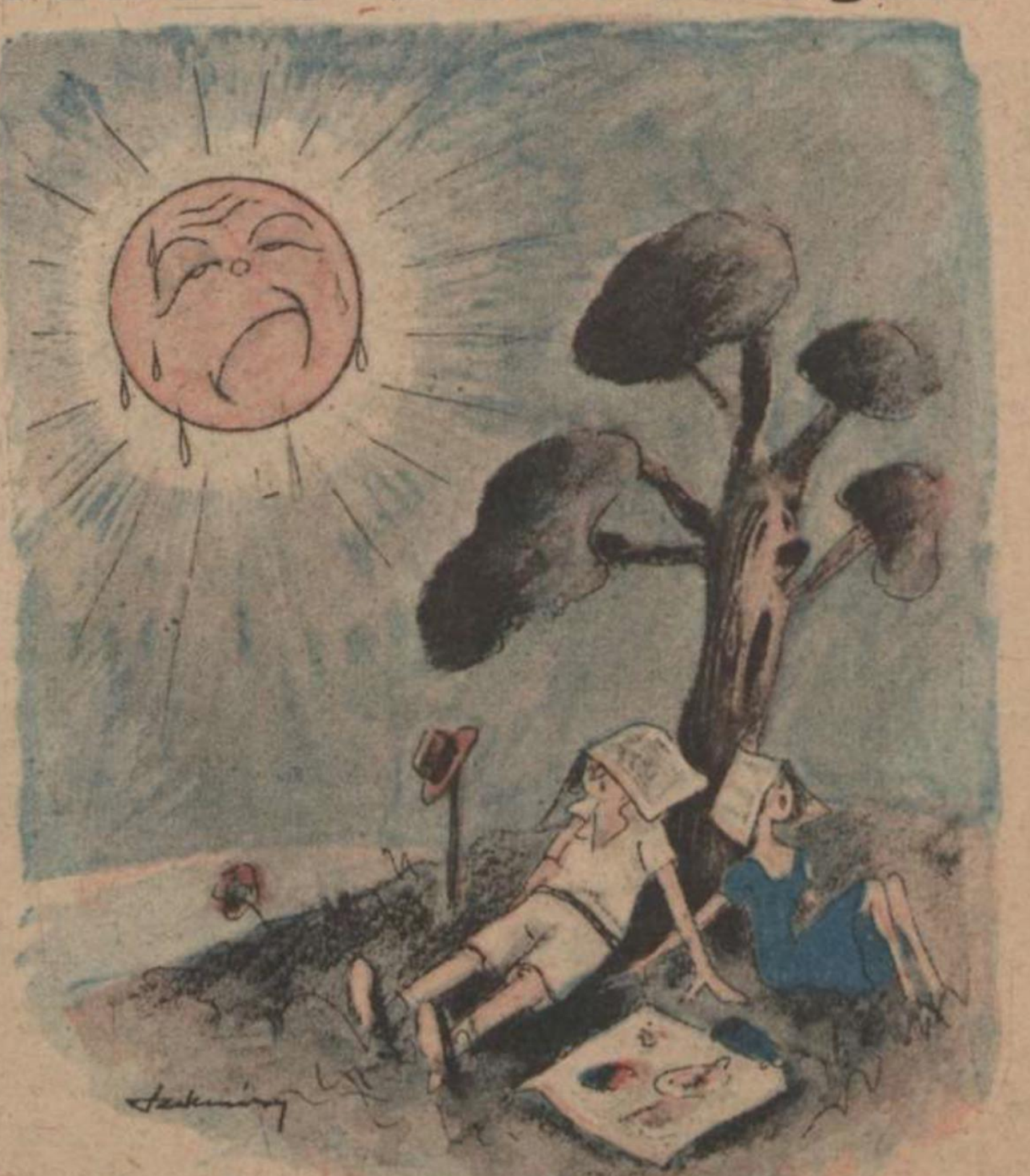

A Nap: Rettenetes ez a meleg, alig várom, hogy lemenjek.

1001 éjszaka 1946-ban

Ama bizonyos Nagynevű férfiú, Ferenc effendi hazaérkezett tengerentúli útjáról.

Kétszáz felesége — akiket, miként már egy régebbi mesémben elmondottam, Világ Fényessége, agg Cicaszultán, paartthaggoknak hívtak azidőben Bagdadban — szívrepesve várta őt.

— Ugy-e mondtam, hogy hamarosan vissza fog jönni! — mondá az egyik hűséges nej.

— Igen, te mindig olyan sötétenlátó voltál — szipogott egy jobboldali feleség és fátyolába törlé könnyes orrát.

Gyorsan kirúgták a háremből ama jobb férfiakat, akikkel uruk távollétében enyelegtek.

— Pusztuljatok, gaz reakciós csábítók! — kiáltották bőszen. — Holnap a szokott helyen, a szokott időben.

Ekkor belépett a hárembe Ferenc effendi. Délcegebb volt, mint valaha s kezében jól megrakott zsák volt. A paartthaggok kacéran mosolyogtak.

— Mit hoztál a tengerentúlról, ó urunk? — kérdezték kórusban.

Ferenc effendi letette a zsákot és rágyujtott narghiléjára. Egyik elvált felesége, egy öreg paartthagg, akit kacérsága miatt kizártak a háremből, kiváncsian bedugta a fejét az ablakon.

— Allah növessze meg a szakállatokat — mondá Ferenc effendi a feleségeinek —, sikerrel jártam. Egy zsák aranyat hoztam. Vége a nyomornak!

Egy csomó temperamentumos nej felszökött helyéről:

— Jól hallottuk? Vége a nyomornak?

— Vége — mondá Ferenc effendi nemes egyszerűséggel. — Piláfban fogtok fürödni és forinttal fogtok törülközni, Siráz rózsái.

Zulejka, a legjobboldalibb feleség felzokogott:

— Akkor nekem is végem! Ha nincs többé nyomor, milyen ürüggyel csaljalak meg ezután avval a fess gránátvetővel?!...

Darvas Szilárd: Látogatás az infláció áldozatainál

Elképesztő állapotok az Elaggott Bankjegyek menhelyén

Öreg, gyűrött százezres áll előttünk a szerkesztőségben. Kliséje alá mély barázdákat vont az élet, hanyagul megkötött névértéke mögött félrecsúsztak a nullák, sarkatlan széle látni engedi rongyait.

— Szerkesztő úr egész működésével bebizonyította, hogy érdeklik a bankjegyek! — mondja bizakodva. — Ezért is jöttem önhöz.

Hagyom beszélni s szavai nyomán egy nem mindennapi tragédia bontakozik ki szemeink előtt.

Kora hajnaltól késő estig...

— Az idősebb címletek még jól emlékezhetnek rám — kezdi elbeszélését. — Alighogy megszülettem, rögtön munkába álltam, órákig ácsorogtam a tőzsde környékén, ahol nyolctiz dollárt is megadtak értem. Sokszor az esti zárlat is munkában találta. Az emberek szerettek.

Megköpdöstek és felszólították apámat-anyámat, hogy ők is odajöjjenek, szüleim azonban bizalmatlanul nézték gyors karrieremet.

Utazni is voltam, egyízben bebarangoltam a fél Szabadságteret, ahol a legelőkelőbb valutákkal ismerkedtem össze.

Házmesterek kezében...

— Sajnos, a bankjegyek — talán éppen a túlhajszolt munka következtében — korán öregszenek. Egyszerre csak azt vettem észre, hogy

az emberek megköpdösnek ugyan, de már nem apámat és anyámat, hanem a pénzügymin'sztert emlegetik.

Lassanként már csak mint kapupénz szerepeltem, sokat szenvedve a házmesterek gúnyos megjegyzéseitől.

Egy szép napon aztán kivontak a forgalomból — fejezi be szavait a szánalmas külsejű pénzegység.

A menhelyen

Kérésére kimegyünk az Elaggott Bankjegyek menhelyére. Elképesztő látvány fogad. Milliók összezsúfolva egy akkora helyiségben, ahol levegőt se lehet kapni értük!

— Nem hagyjuk magunkat kinulllázni! Dolgozni akarunk! — kiabálják kórusban. — Egész biztosan van hely, ahol még használni lehet bennünket!

Nekünk is ez a véleményünk és itt az ideje, hogy az illetékesek is minél több ülést tartsanak ebben az ügyben. Elvégre papírhiány van.

Meg dás

— Mi az omó színes cédula a en?

— Ez it -dollárok.

— Mire

— Ha jön, ezt dobálom dollár helyett.

Küldöttség járt a kormánynál

A napokban a *Megelégedett Emberek Szövetségének* öttagu küldöttsége kereste fel a kormányt. A küldöttség szeniorja, Szakáll Benő

a 60 éven felüliek

nevében mondott köszönetet Bárányos Károlynak azért, mert áprilisban megkapott közellátási szelvényükre már most, júliusban megkapták az egy deci melaszt.

— *Mi* — mondotta a szónok — *mindig tudtuk, hogy azt a melaszt mi meg fogjuk kapni, hogy az a melasz jó helyen van, annyi, mintha a zsebünkben volna. Mosolygós öregekkel telt meg a város tegnap s ezt önnek köszönhetjük miniszter úr, önnek, meg a melasznak.*

Szakáll Benő ezután háromszoros melaszt vezényelt.

Fővárosy Utas azért mondott köszönetet, mert a kormány megengedte, hogy a Beszkárt 10.000 adópengőről 30.000 adópengőre, majd 40.000 adópengőre emelje fel a jegy árát s

ezzel elősegítse az adópengő stabilizációját.

A piaci árusok nevében Bolgár-Kertész Mihály mondott köszönetet azért, mert a kormány az árletörést sok tapintattal, teljesen zökkenésmentesen, szinte észrevétlenül hajtotta végre.

Az *Antialkoholista Szövetség* elnöke rámutatott arra, hogy a közalkalmazottak fizetése legfeljebb heti 3 fröccsre elég s ilymódon az alkoholizmus lassankint kimegy a divatból.

Adatok vannak arra, hogy nem egy közalkalmazott heti fizetéséből alkohol helyett 2 deci olajat vásárolt.

Pemete Gyula azon hálálkodott, hogy a *MABI*-tól kapott öregségi járuléka egy villamosjegy árának pontosan a húszezredrészét tette ki s kifejtette, hogy a MABI ezzel hatásosan mutatott rá a villamosjegyek tűrhetetlen drágaságára.

MARCIUSZ

Valótlan, való an, valótlan!

(P r Zoltán igazságügyi államtitkár hazugságnak minősít a sajtó azon híradásait, hogy a Markóban jól élnek a k.)

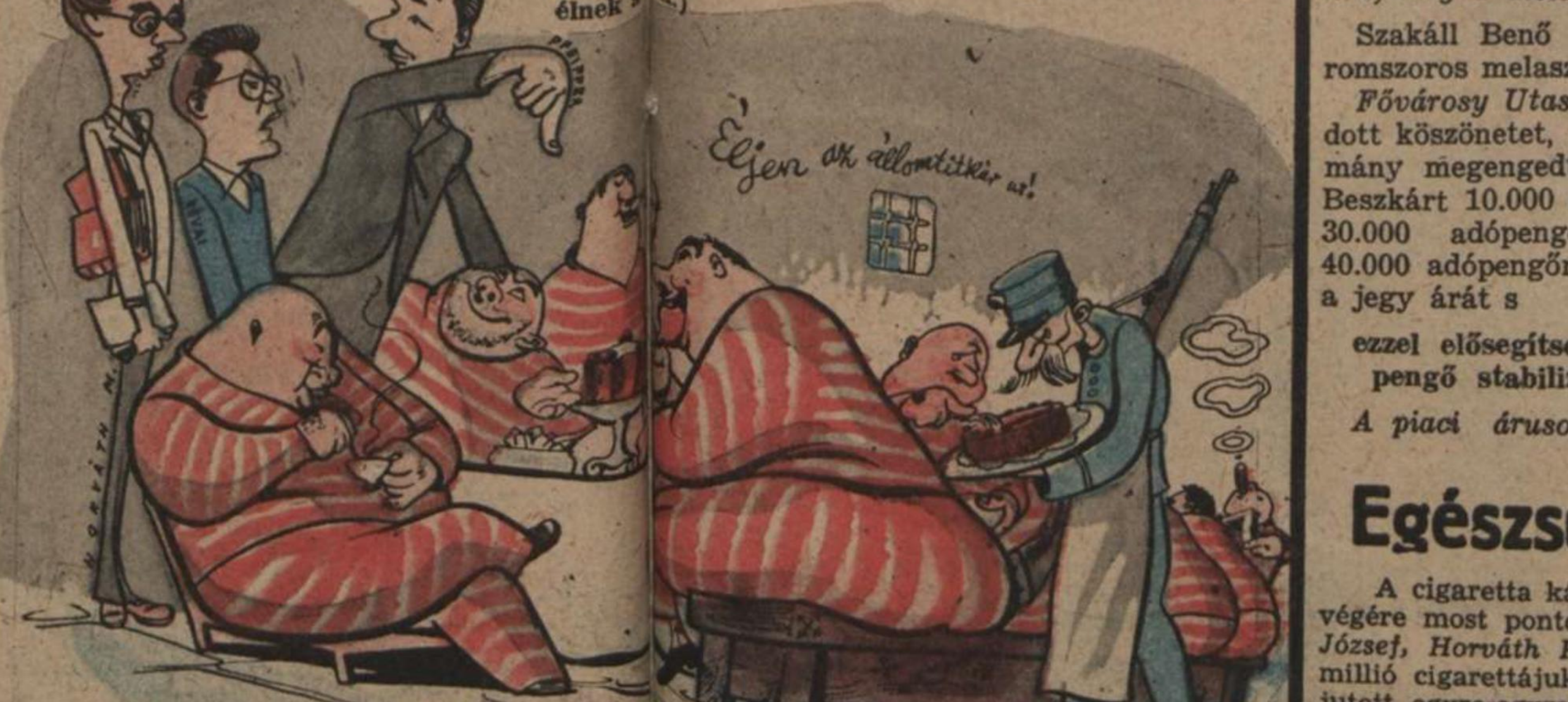
Éljen az államtitkár úr!
PFEIFFER
RÉVAI
HORVÁTH M.

P. Z.: Látják szerkesztő urak, ez mi nem igaz!

Egészséges-e a cigaretta?

A cigaretta káros hatásáról állandó viták folynak. A viták végére most pontot tett a sátoraljaújhelyi *Kovács Béla, Izsák József, Horváth Péter* és három társuk sorsa. Összesen félmillió cigarettájuk volt, tehát még kilencvenezer cigaretta sem jutott egyre-egyre és mégis a legsúlyosabb tünetek mutatkoznak valamennyiükön. Egyelőre fel sem tudnak állni, mert mind a hat ül.

Már a billi-ók sem számítanak?

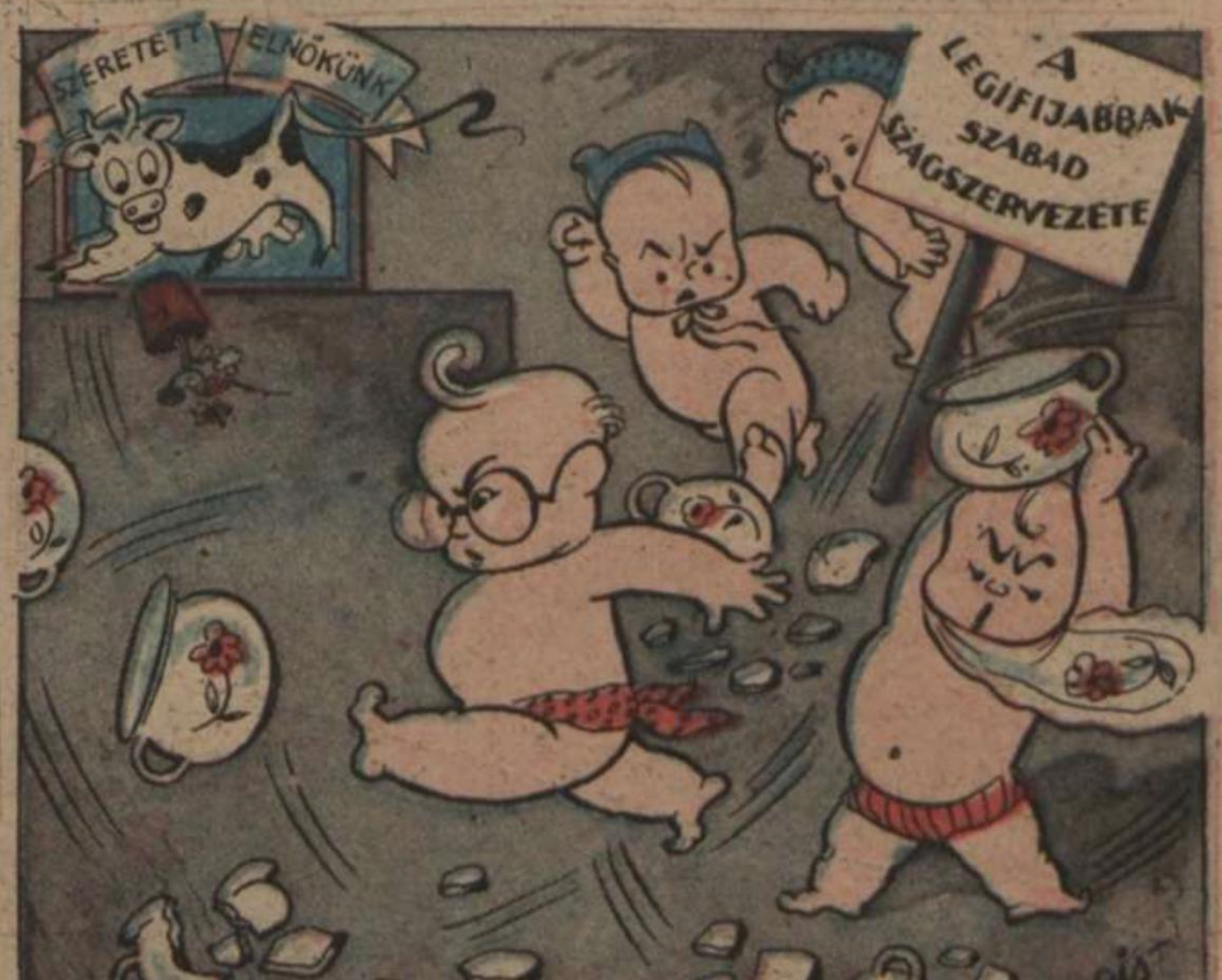

Béke-dal

Fölajzom dalra a lantot,
(Montblankomat telire töltöm):
Köröskörül csúnya kalandok,
S nyomorúság hemzseg a földön:
A ~~világ egyik fele romba~~',
Másik fele szomoru lébe',
És pukkan a Bikini-bomba,
S megyünk a béke elébe.

A közélet nem csupa Kátó,
Sok a pénz, de mégis kevés van,
Azt mondja egy borulátó,
Hogy nincs hús, de emberevés van,
A második háború hosszát
Még vannak, akik kevesellik,
S a népeket arra pofozzák,
Hogy harmadik háboru kell itt.

De jobbat lát, aki tovább lát,
S van ennél vigaszosabb dal,
Költő a nagy fekete táblát
Töröld le puhán szivacsoddal:
Marikák, Maruszák meg a Maryk
Beülnek babáik ölébe,
A nap süt, az élelem érik...
Megyünk a béke elébe.

Gábor Andor

BARACKSZEZON

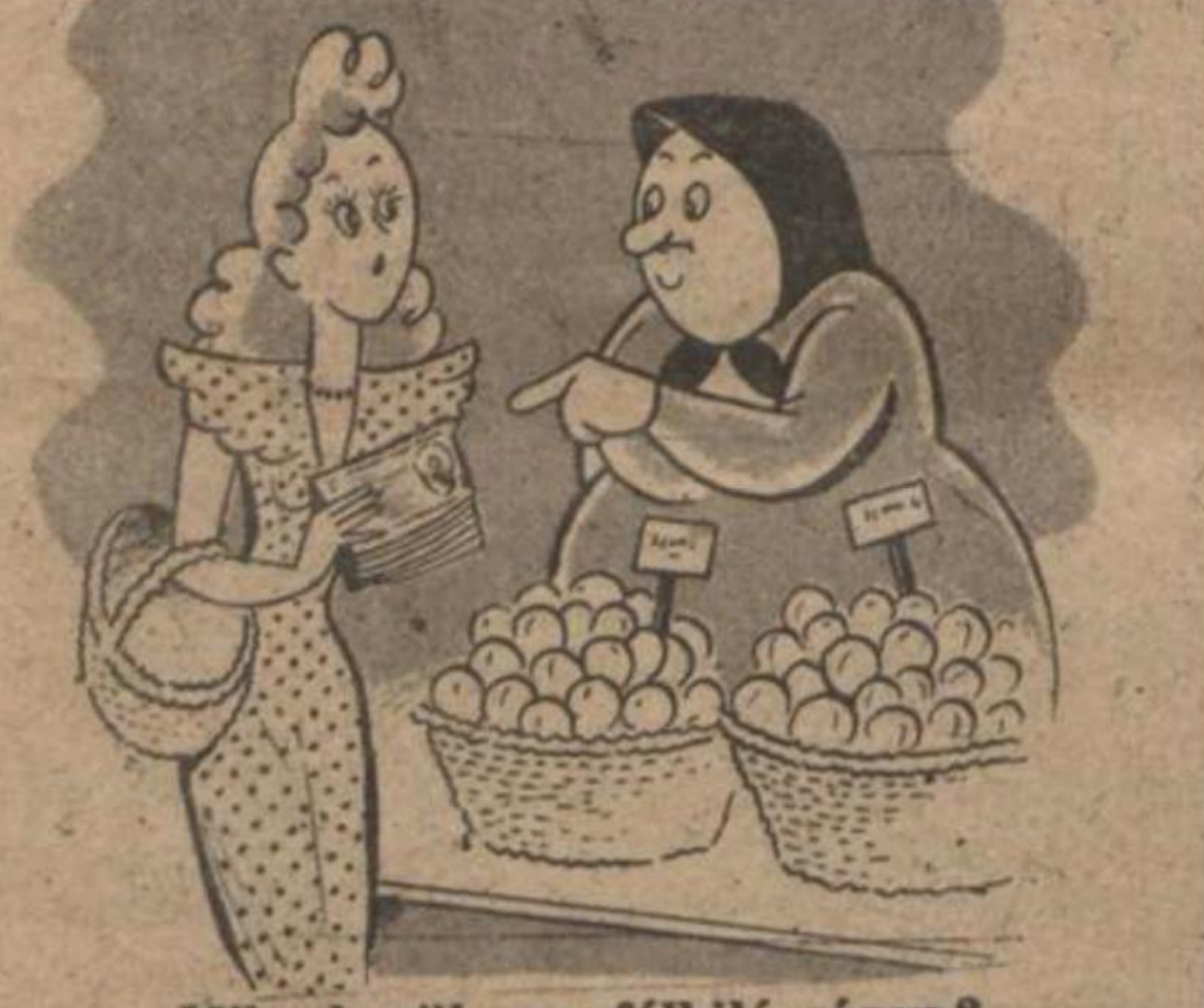

— Mibe kerül egy félkiló sárga?
— Egy félkiló kékbe.

Észnél legyünk!

— Kérek három kvadrillióért gyerekkolbászt.

— Ne tessék szamárságot beszélni. Kvadrillió nincsen.

Egyéves a Magyar–Szovjet Müvelődési Társaság

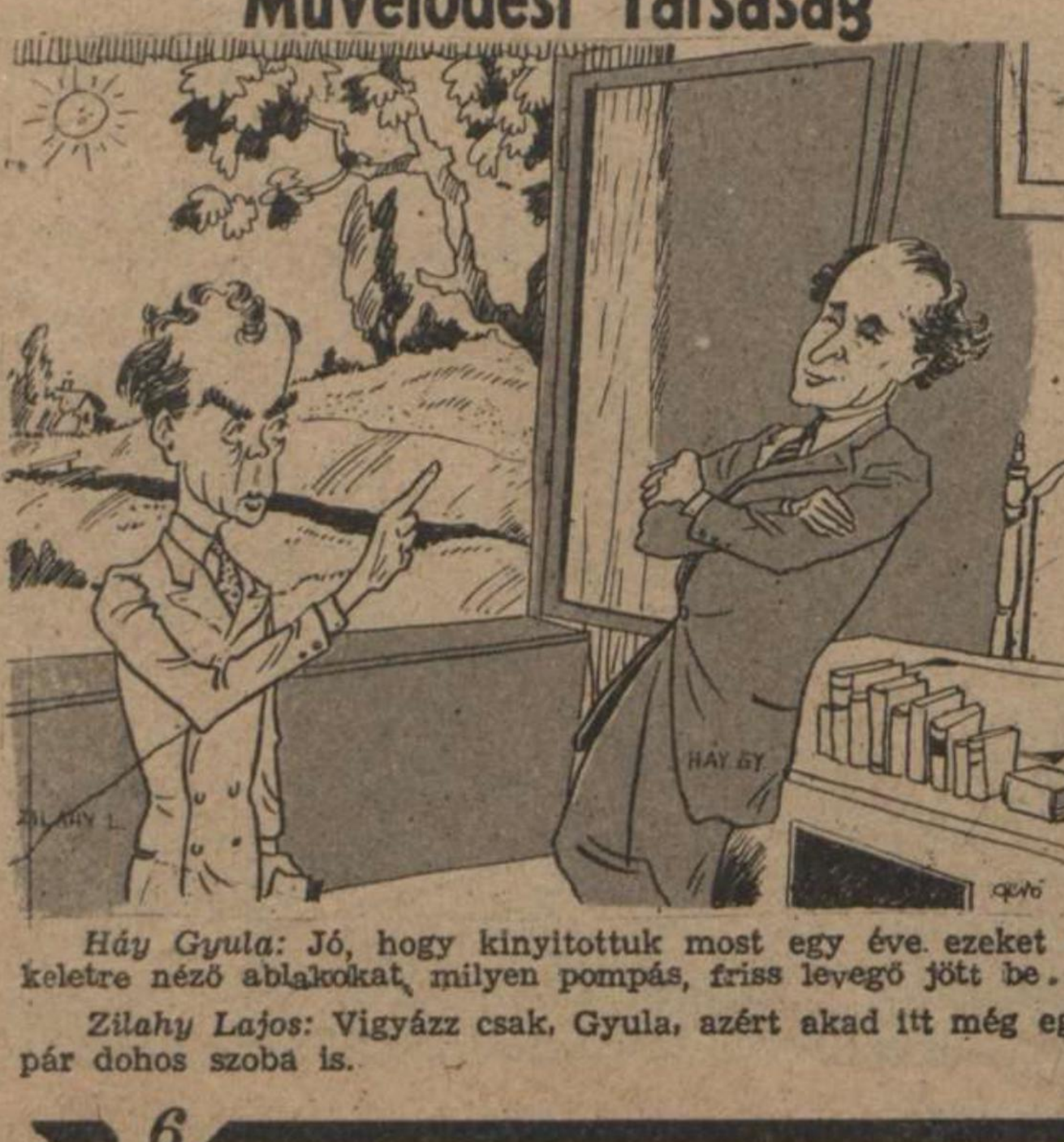
ZILAHY L.
HÁY GY.

Háy Gyula: Jó, hogy kinyitottuk most egy éve ezeket a keletre néző ablakokat, milyen pompás, friss levegő jött be...

Zilahy Lajos: Vigyázz csak, Gyula, azért akad itt még egy pár dohos szoba is.

A látszat csal

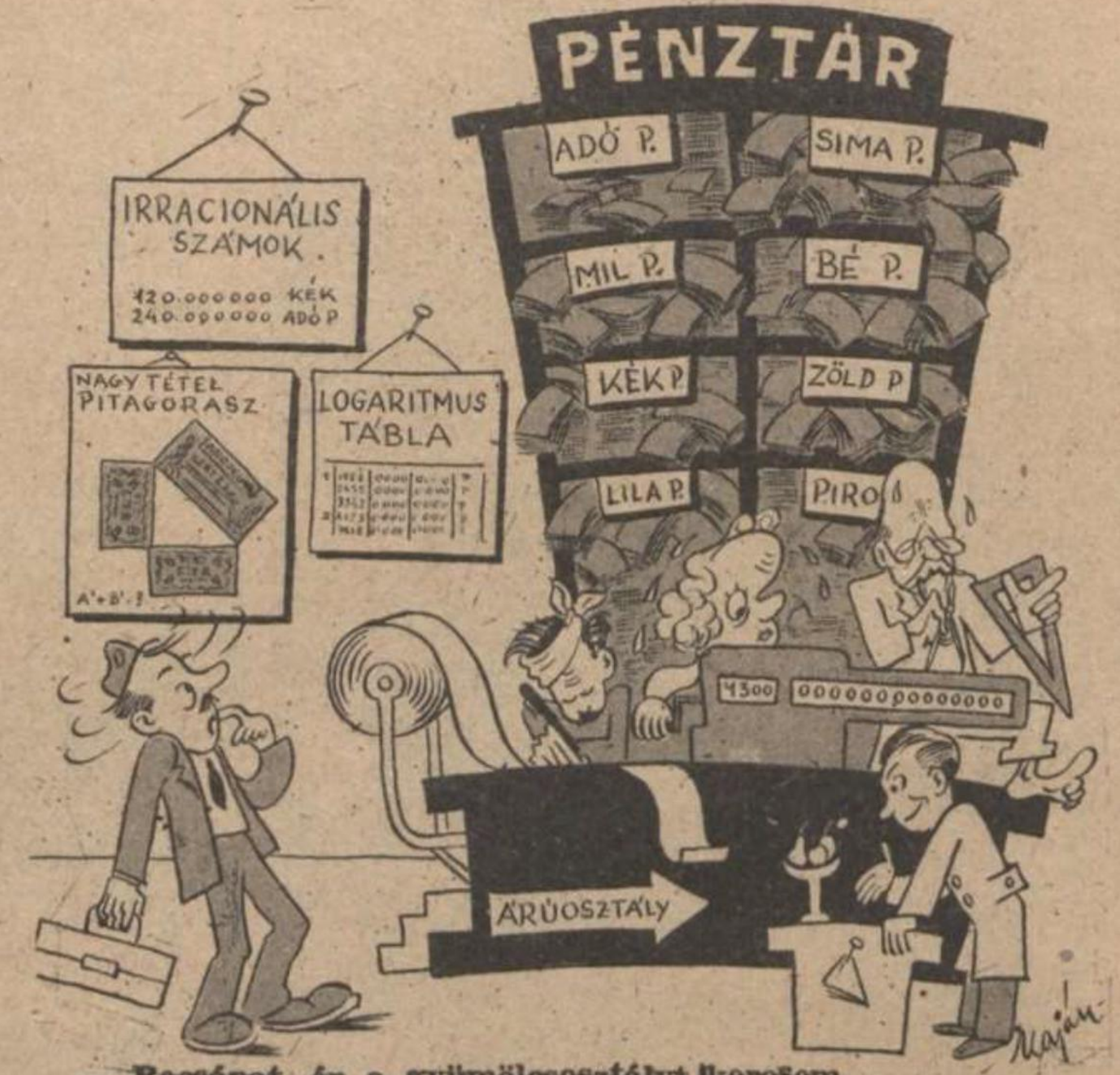

— Bocsánat, én a gyümölcsosztályt keresem.
— Hát nem látja, hogy ott van?...

Ludas Matyi megmagyarázza...

— Azt kérdezik szaktársak, hogy milyenek lehetnek azok a tanárok, akiknek a keze alól a kézigránátos diákok kikerülnek? No majd megmagyarázom:

Kacsirek elviszi kisfiát, Pistukát az Állatkertbe. Amikor a majomketrechez érnek, két majom éppen illetlenkedik. Pistuka megkérdezi az édesapját:

— Igaz, hogy a majmok az embereket utánozzák?

— Igaz, fiam — feleli a művelt Kacsirek.

— Na — biggyeszti el a száját Pistuka. — Szép kis közönség járhat ide...

Mindent a dolgozókért!

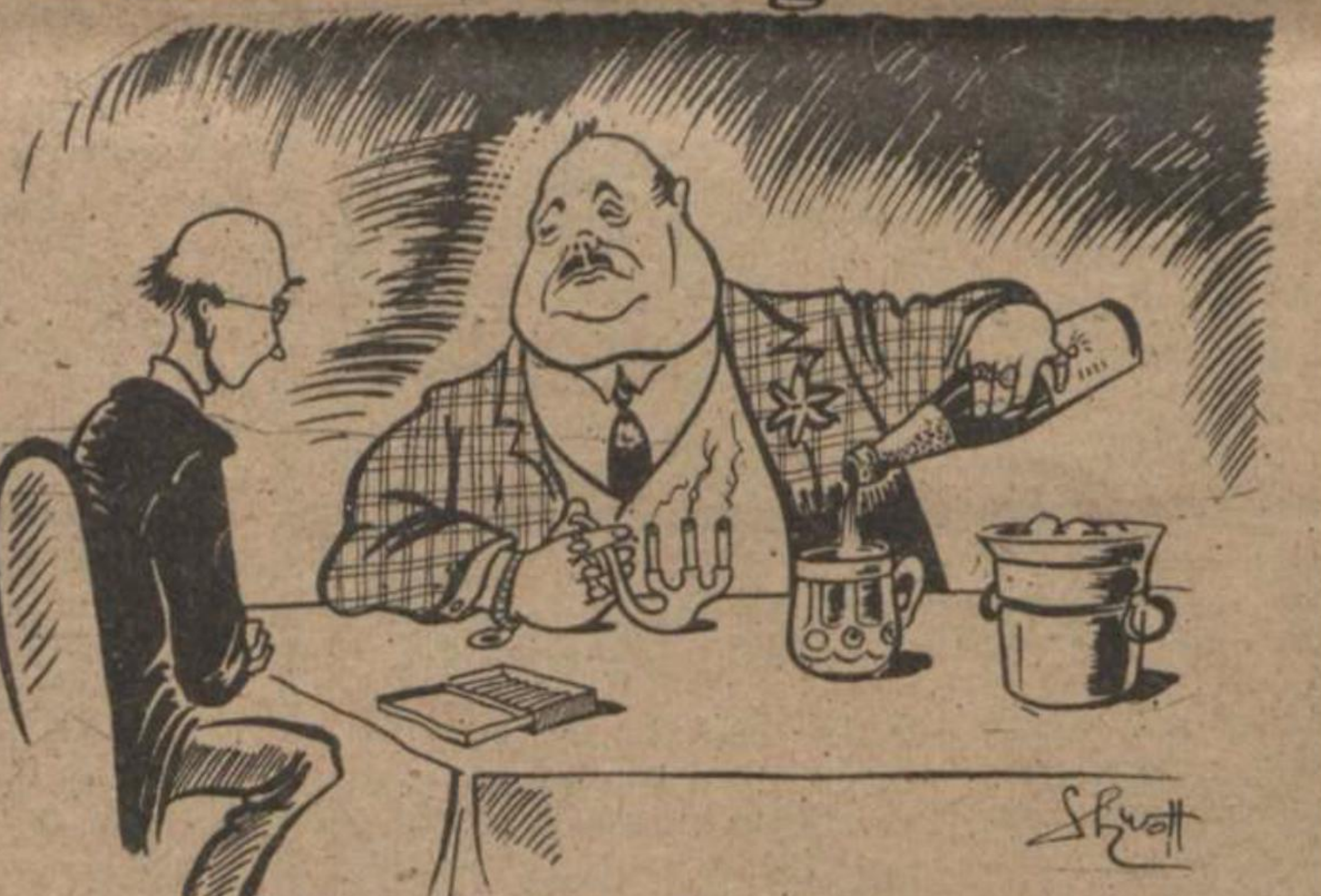

— A maga egészségére iszom ezt, *FIX* úr! A csikkeket megvárhatja.

Kánikulai vicc

— Tudja miért imádom én ezt a Lolát?
— Na?
— Olyan, mint egy jégcsap.

A WEEK-END SEM TÖKÉLETES
GOLD
BÖRÖND NÉLKÜL!

GOLD LÁSZLÓ
BÖRÖNDHÁZ
BAROSS-TÉR 15.
Keletivel szemben — Tel.: 224-890

Miklós deák:
A legújabb Zrinyiász

Izgalmas ez a téma, bár
Ezt Mikszáth is megírta már.
Zrinyi Miklós, ki rég halott,
Másodszor is feltámadott,
Unalmas volt már odafent,
Hát Pesten újra megjelent,
Hát Pesten újra megjelent.

És látta, hogy Pest csupa bolt,
Szemében ez is csuda volt,
De az iramot állta ő,
Az autót nem csudálta ő.
De ez még semmi: nagysoká
A trilliót is megszoká,
A trilliót is megszoká.

De egy estén, uramfia,
Elkapta őt a razzia,
Ő persze nem tudta mi ez,
Nem is sejtette, hogy mi lesz,
Nem nézték hősi sebeit,
Kikutatták a zsebeit,
Kikutatták a zsebeit.

És itt kezdődött el a baj,
Száz arany volt zsebébe', jaj!
S szólt a detektív: „Ej, ej, ej!
Nem tételeztem volna fel,
De ne dekázzunk itt sokat,
Lássuk most a dollárokat,
Lássuk most a dollárokat!"

De szól a hős: „Mit incseleg?!
Hisz' dollárjaim nincsenek!"
„Hm" — szóltak — „hős, ki sose fél,
Igazolja, hogy miből él!"
Sajnos, elhallgat itt a lant,
Mert Zrinyi erre kirohant,
Mert Zrinyi erre kirohant.

ARANYKÖPÉS

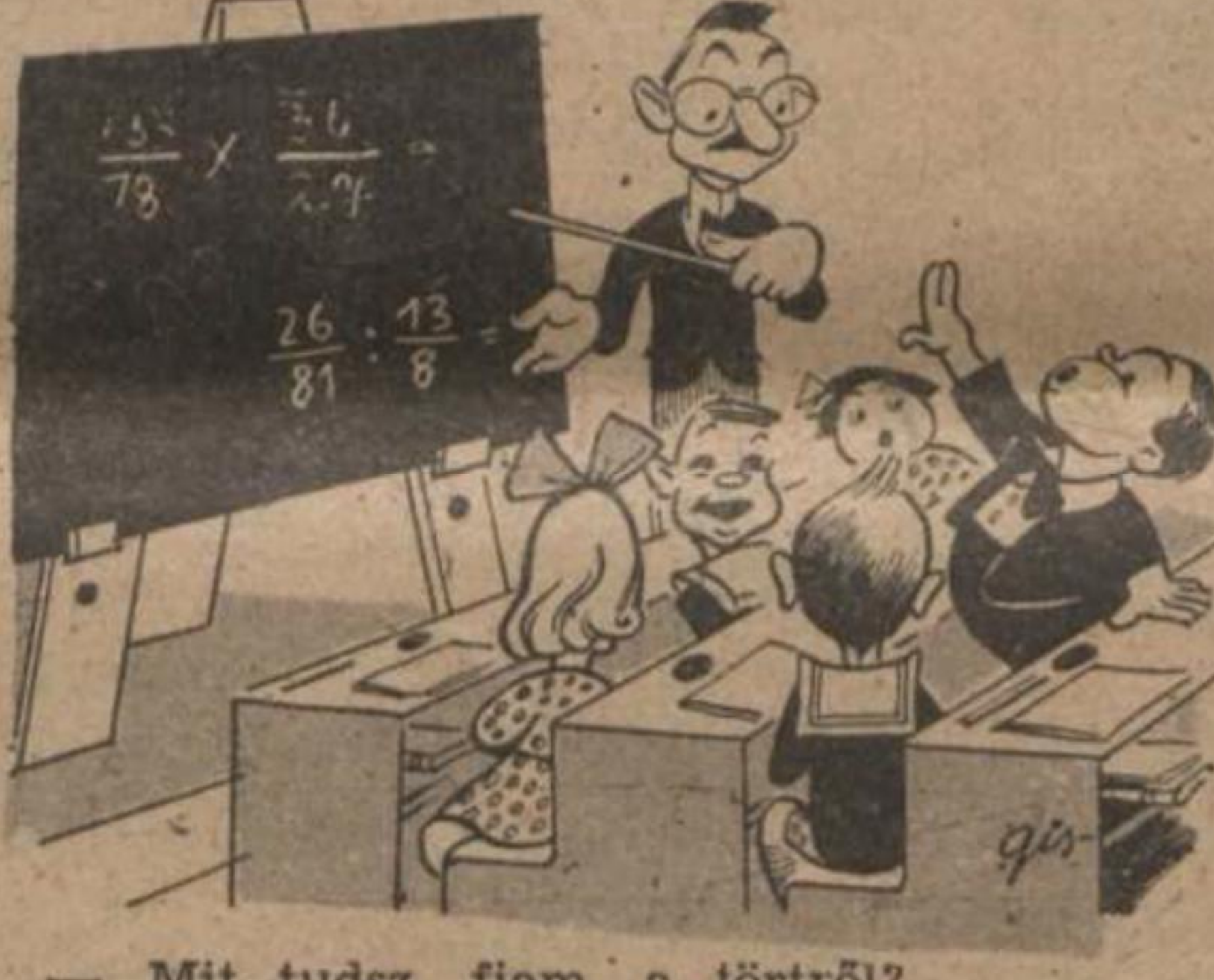

— Mit tudsz, fiam a törtről?
— Olcsóbb, mint a fazón.

Telhetetlen

— Tudja, a forint nagyon jó lesz, de lesz egy hátránya a tízezerbilliósokkal szemben...

— És pedig?

— Vigyázni kell majd, hogy el ne vesszen.

Tisztességes szándék

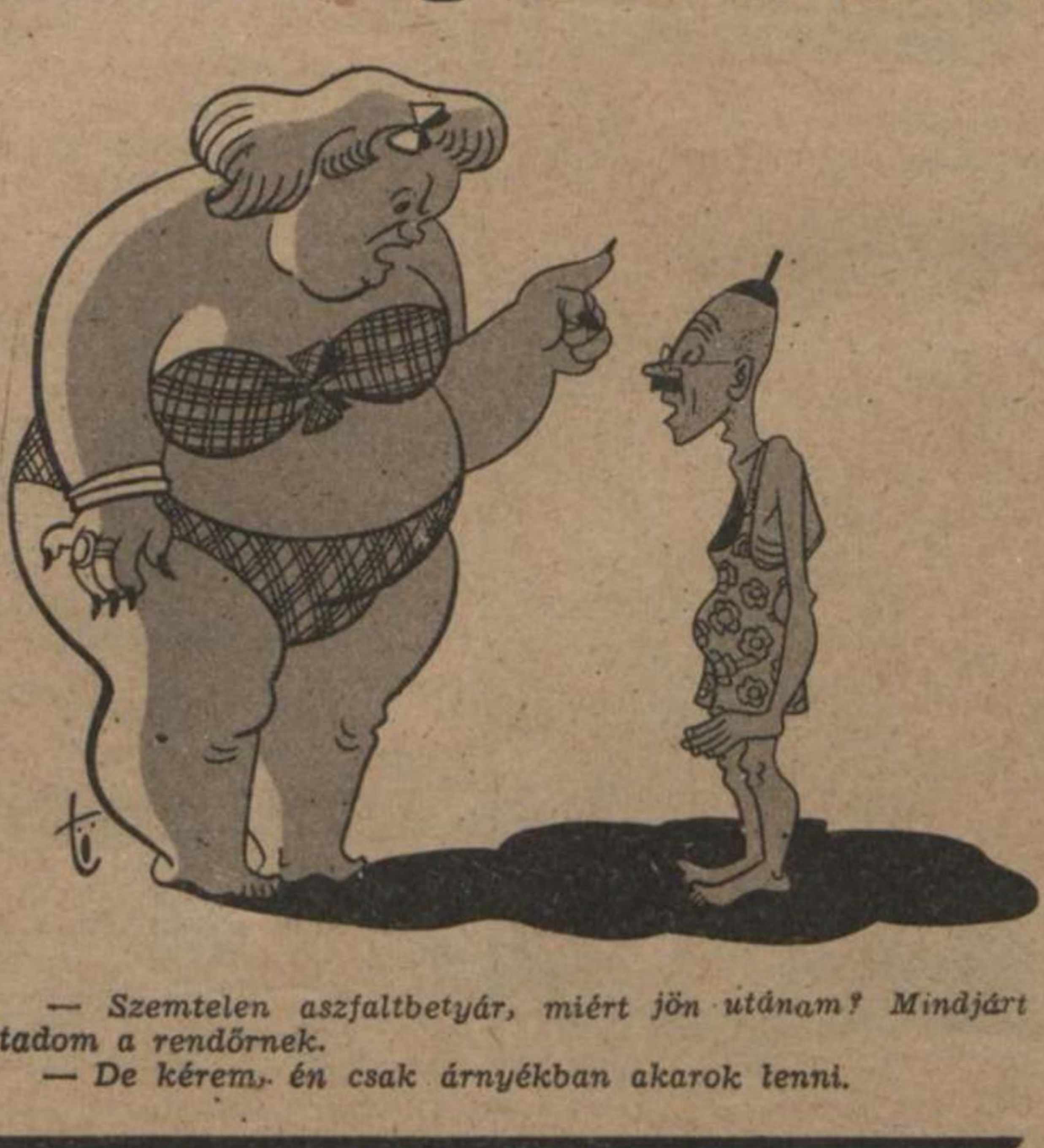

— Szemtelen aszfaltbetyár, miért jön utánam? Mindjárt átadom a rendőrnek.
— De kérem, én csak árnyékban akarok lenni.

Barátom, a kínvándorló...

Irta: Ifj. Hont Ferenc

Félévvel ezelőtt elkapott az utcán. Csak annyit mondott fenyegetően:

— Megyek, öregem...

— Hová mégy?

— Perzsiába. Holnap indulok orosz teherautóval.

— Pénz miatt mégy ki?

— Áh! Érdekel is engem a pénz! Inkább csak a kereseti lehetőségekkel nem vagyok megelégedve... Hát Isten veled, esetleg, ha kiértem, téged is kihozatlak.

Érzékenyen elbúcsúztunk. Nem is láttam többet, csak egy hónap mulva az egyik körúti kávéház előtt, amint éppen felszállt a motorjára.

— Hát te nem vagy Perzsiában?

— Én?!... Perzsiában?!...

— Igen. Ahogy multkor, amikor utoljára...

— Ja — mondta a barátom — igen.

Később kiderült, hogy félreértettem a dolgot. Ugyanis nem nagybátyja van Perzsiában, hanem egy unokahúga Zürichben.

— Svájc, nem az a kimondott rossz hely! — ropogtatta csontjat már előre kéjelegve. — Majd meglátom, mit tehetek érted odakünn. Add meg a címed, hogy írhassak!

Feljegyezte a címemet, de őszintén szólva, nem vártam, hogy írni fog. Annál jobban esett, hogy két hónap sem telt el és már írt a rendes fiú. Kedves levelében felkért, hogy délután ötkor legyek a Simplon-kávéház előtt, mert egy nagyobb tétel talpbőre volna eladó.

— Tudom! — mondta harciasan, mikor az autójából kiszállt. Tudom, hogy csodálkozol, hogy még mindig itt vagyok. A kivándorlásom azonban még elhúzódhat egy pár napig, enynyi az egész... Nem olyan könnyű Uj Zeelandba bejutni!...

— Uj-Zeelandba?! Hát nem Svájcba megy?

— Én?!... Svájcba?!... Miért menjek én Svájcba, amikor és Uj Zeelandba megyek!

Egyébként a talpbőrből nem lett üzlet és mi elbúcsúztunk.

— Azt hiszem, mi már nem fogunk nagyon találkozni — mondotta a barátom kissé elérzékenyedve. — Nem furcsa ez?

— De igen — feleltem —, dehát ez az élet...

És csakugyan! Az ember felnevel egy barátot, jóbanrosszban megvannak egymással vagy egymás nélkül, de valahogy megvannak, és azután az egyik egyszerűen elutazik Uj-Zeelandba...

Talán ezért örültem annyira, mikor pár hónap mulva megpillantottam a barátomat a Nagy-körúton, amint éppen hatalmas bőröndjét vitte a vállán.

— Az utolsó pillanatban találkoztunk!... — üdvözölt viharosan. — Döntöttem: nem megyek Fokvárosba! Már csak azért sem, mert a menyasszonyom küldött Amerikából vízumot, affidavitet és útlevelet. Pár percen belül indulok a Nyugati pályaudvarról, azután Konstantinápolyból folytatom repülőgépen... Ezt a véletlent! Hát szervusz, öregem...

Megöleltük és megcsókoltuk egymást.

— Tudod te, milyen klasszok az amerikai nők? — kérdezte még utoljára könnyes szemekkel és az öklével mutatta, hogy ilyenek.

Megnéztem az öklét, hogy mégis legyen valami fogalmam az amerikai nőkről, aztán végleg elváltunk. Most ennek két hónapja és még nem találkoztam vele!

Rettenetesen aggódom.

Csak nem ütötte el egy autó?

Kinek mire telik a divatból...

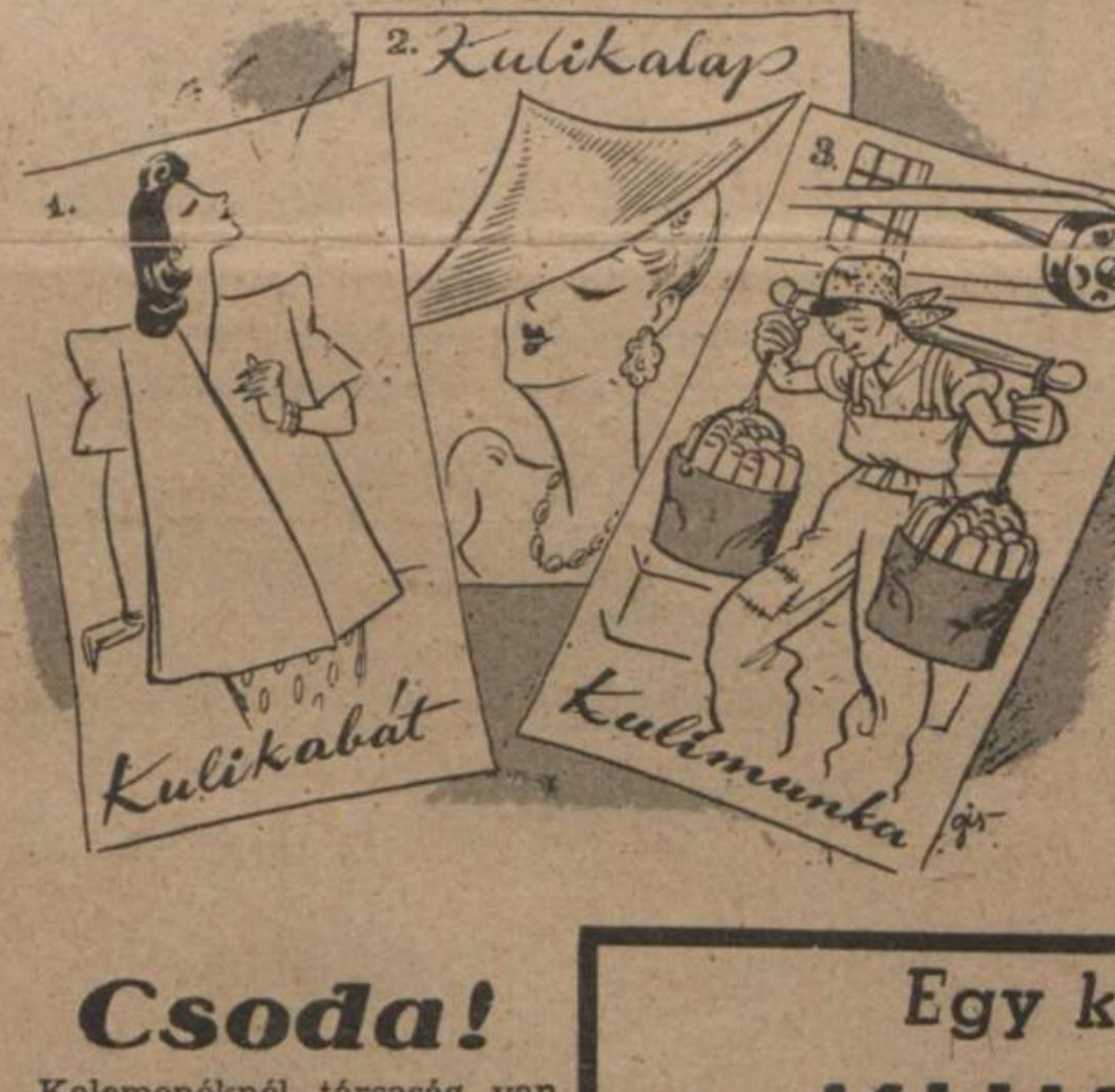

Heti képrejtvényünk:

Hol van Pfeiffer államtitkár?

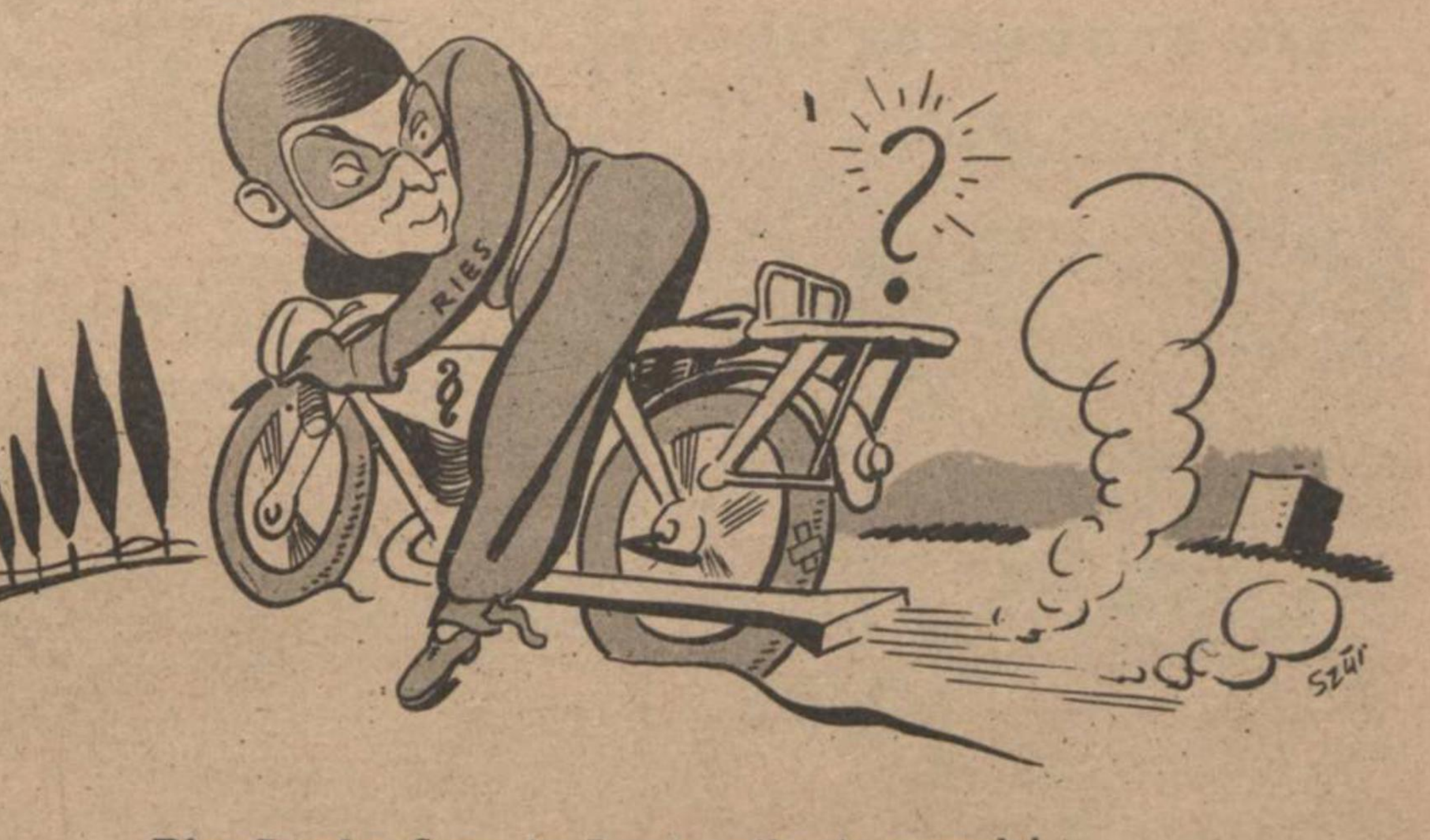

Ries Istrán: Szent ég, Lepsénynél még megvolt!

Ismeri a szabályokat

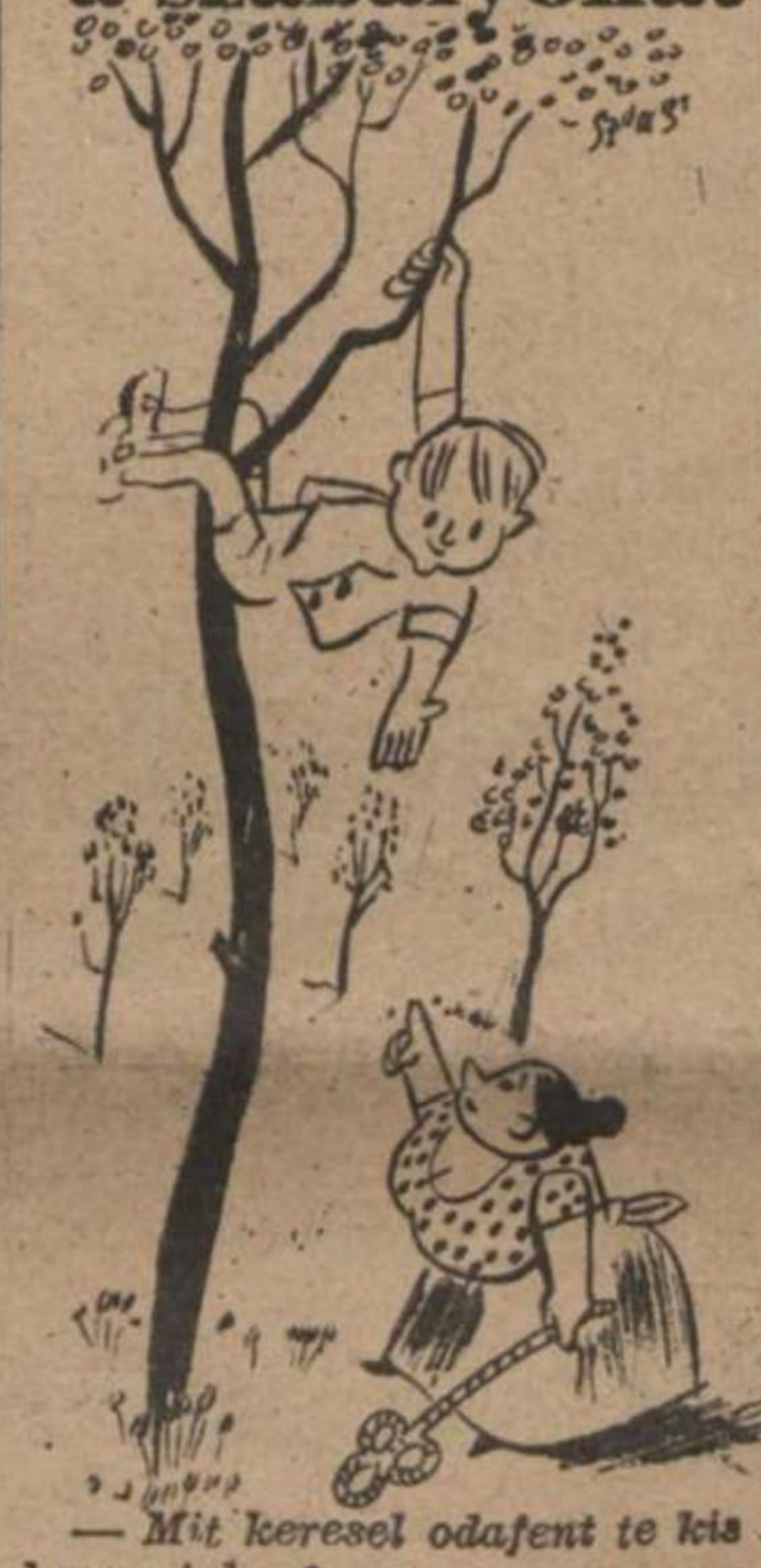

— Mit keresel odafent te kis haszontalan?

— Jaj, mamikám, inflációt játszom, én vagyok az adópengő és csak augusztus elseje után jöhetek le...

Közmunkára a feketézőkkel

— Nagyszerűen dolgoznak ezek a feketézők. Ez a telek reggel még tele volt téglával és vashulladékkal, most meg már hült helye van az egésznek. Hogy csinálták ezt?

— Nagyon egyszerűen. Úgy ahogy van, prompt átvételre eladták az egészet.

A villamosjegy még nem fizetőeszköz!

Újabban az a hír terjedt el, hogy a fizetőeszközökben mutatkozó hiány kiküszöbölésére átmenetileg a villamosjegy is törvényes fizetési eszközül fog szolgálni. A hírrel kapcsolatban a *BSZKRt* igazgatóságától a következő felvilágosítást kaptuk:

— Valóban szó van róla, hogy jegykészletünket a Nemzeti Bank rendelkezésére bocsássuk. Amennyiben erre sor kerülne, úgy a villamoson a jelenleg használatban levő átszállójegyek helyett pengőbankjegyeket adnánk az utasoknak, akik ezért villamosjeggyel fognak fizetni...

Ezzel szemben a Nemzeti Banktól az alábbi nyilatkozatot kaptuk:

— A terv csakugyan felmerült, de egyelőre elejtettük. Ugyanis a pénzügyi kormányhoz súlyt helyez arra, hogy

csakis olyan törvényes fizetési eszközt hozzon forgalomba, amelynek megvan a kellő fedezete

és ezáltal a közönség előtt tekintéllyel is bír. Minthogy pedig a villamosjegyek aranyfedezetét eddig még nem sikerült előteremteni,

egyelőre meg kell elégednünk a símapengővel, adópengőjeggyel, adóbélyeggel és pénztárjeggyel

Petőfi üzeni Párisba

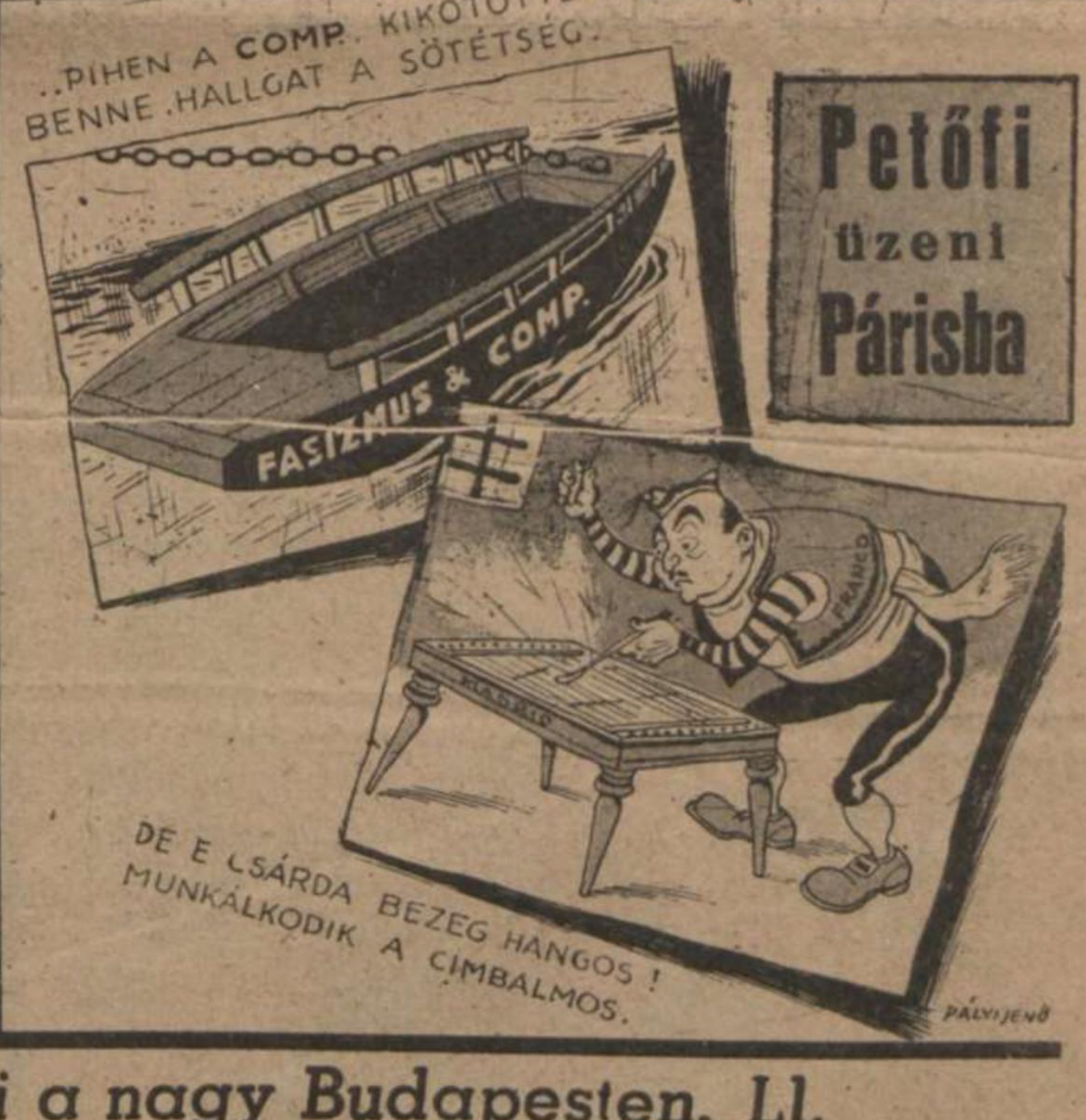
..PIHEN A COMP. KIKÖTÖTTÉK,
BENNE HALLGAT A SÖTÉTSÉG.
FASIZMUS & COMP.
FRANCO
MADRID
DE E CSÁRDA BEZEG HANGOS!
MUNKÁLKODIK A CIMBALMOS.
PÁLVI JENŐ

Csoda!

Kelemenéknél társaság van és vacsora után okkultizmusról beszélgetnek.

— Mondja — fordul oda Kelemenné Pregováczhoz — magának sohasincs olyan különös megérzése?

— Ó hogyne — feleli Pregovácz — az inflációt például alaposan megérzem...

A/P stb. Múzsa
Mi itt a probléma?
Semmi! fejtörés nélkül
Emery krémet és pudert választom

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. Ll.

KUKSIT RENDREUTASÍTJÁK

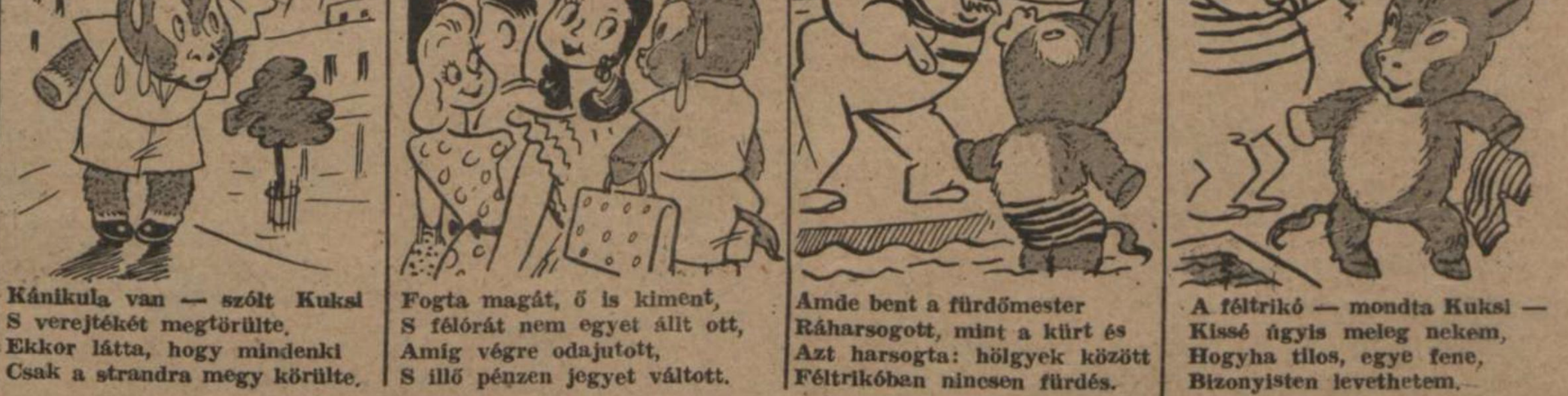

Kánikula van — szólt Kuksi
S verejtékét megtörülte,
Ekkor látta, hogy mindenki
Csak a strandra megy körülte.

Fogta magát, ő is kiment,
S félórát nem egyet állt ott,
Amíg végre odajutott,
S illő pénzen jegyet váltott.

Ámde bent a fürdőmester
Ráharsogott, mint a kürt és
Azt harsogta: hölgyek között
Féltrikóban nincsen fürdés.

A féltrikó — mondta Kuksi —
Kissé úgyis meleg nekem,
Hogyha tilos, egye fene,
Bizonyisten levethetem.

Ludas Matyi

1946. AUGUSZTUS HÓ.

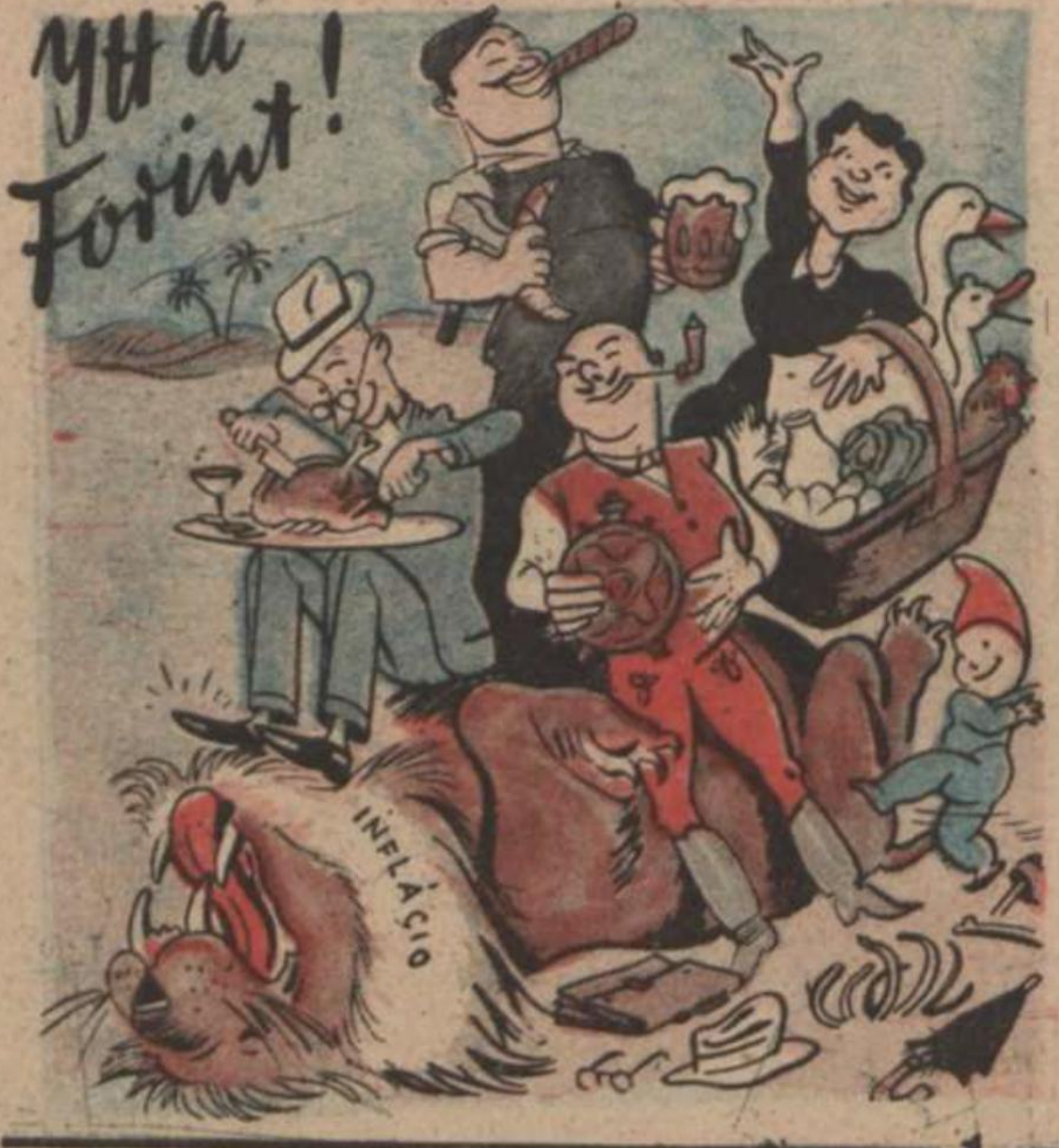

— 1 —

Mit szólsz hozzá, kérlek alásan,

hogy húsz fillér tíz deka kolbász?

— Az attól függ, kérlekalásan, hogy milyen kolbász.

— Valódi sertéskolbász, kérlekalásan.

— Az engem abszolute hidegen hagy, kérlekalásan.

— Miért, kérlekalásan?

— Hát lehet a sertéskolbászból politikai tőkét kovácsolni, kérlekalásan?

— Igazad van, kérlekalásan. A vágásról jut eszembe, kérlekalásan, a műtétek is olcsóbbak lettek?

— Természetesen, kérlekalásan. Hajat akarsz vágatni, kérlekalásan?

— Éppen ellenkezőleg. Vallást akarok változtatni, kérlekalásan, mert ki akarok vándorolni.

— Miért, kérlekalásan?

— Hát lehet az ember elégedett egy ilyen országban, ahol már az elégedetlenségre sincs ok?

— Igazad van, kérlekalásan, itt maholnap már csak a sertéskolbász ellen lehet propagandát csinálni. Na, szervusz, kérlekalásan.

— 2 —

Régvolt...

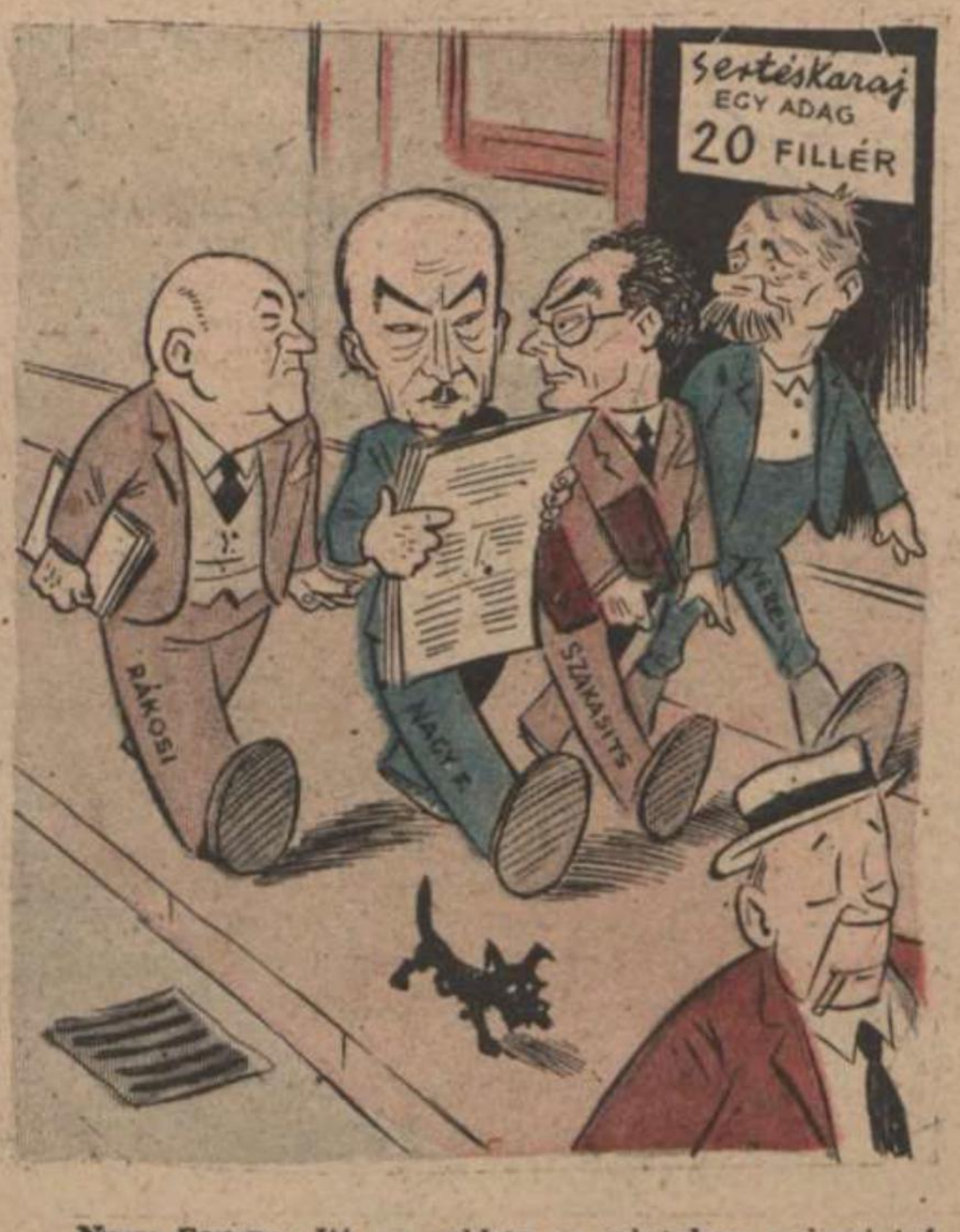

Nagy Ferenc: Itt van ebben az ujságban valami izé, hogy infláció. Nem emlékeztek gyerekek, mi is volt az?

— 3 —

A 7 legjellemzőbb vicce

Kacsirek bemegy a ruhásboltba.

— Hogy a ruha, boltos úr? — kérdezi.

— Negyven forint — feleli a boltos.

Kacsirek dühbejön:

— Hát mit képzel maga tulajdonképpen? Azt hiszi, el fogja adni a vacak ruháit, ha ilyen csillagászati számokkal dolgozik?

KUKSI
ÉS A
PÉNZTÁRCA

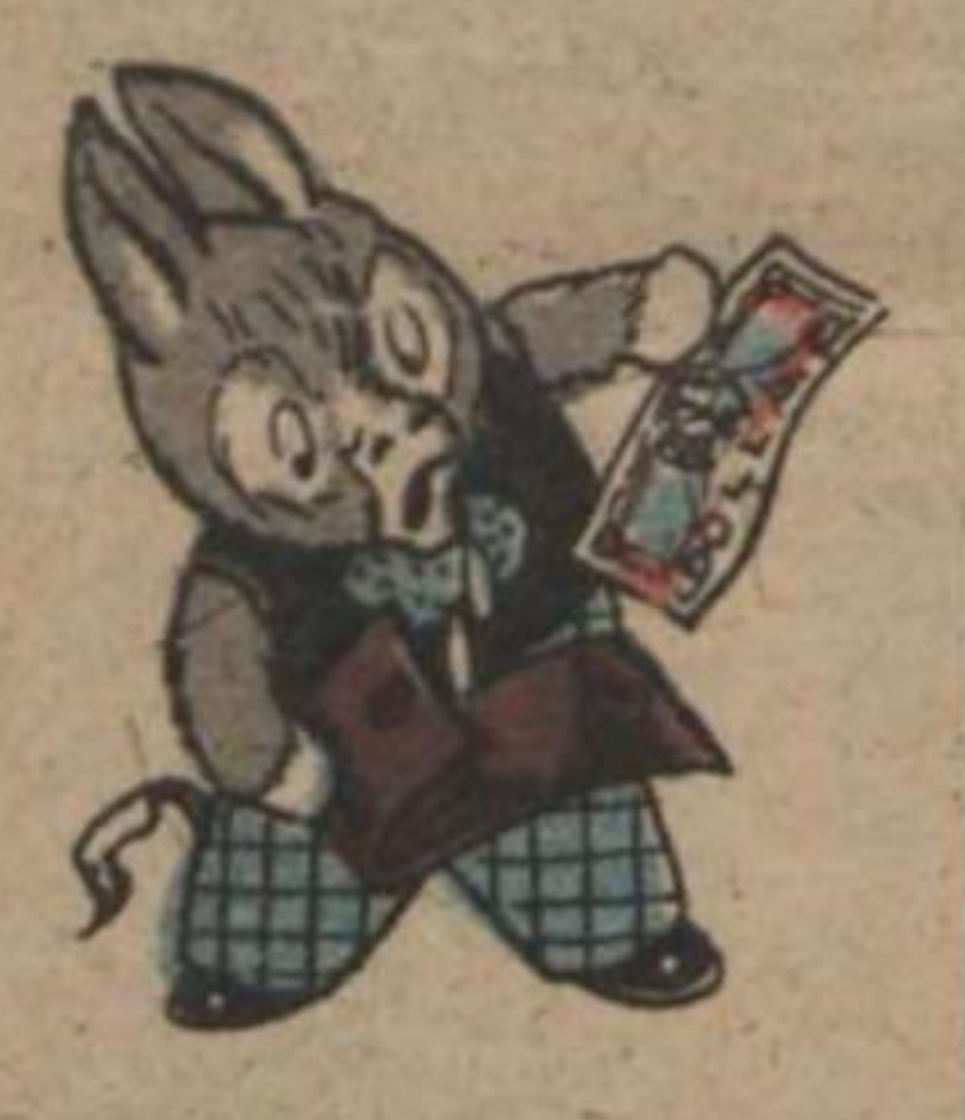

Szegény Kuksi őrjöng, dúl-fúl,
Foga csattog, száján hab van,
Mível talált egy pénztárcát
És csak dollárt talált abban.

Taszajtó Nagy Gergely
ESETE
a forinttal

Abszolút ember vagyok, ismerhecc, Péter, mer erre pedáncs vagyok. Az úgy vót te, hogy bementem a korcsomába, mondok, hogy a fröccs? Aszondi a kocsmáros 20 kemény fillér. Mondok, ne csirizejjen mán kocsmáros úr, van pofája 20 fillért eekérni egy fröccsér, amikor a multhéten mág csak 60 ezer bilijóba kerültt?

— 4 —

SIRNAK

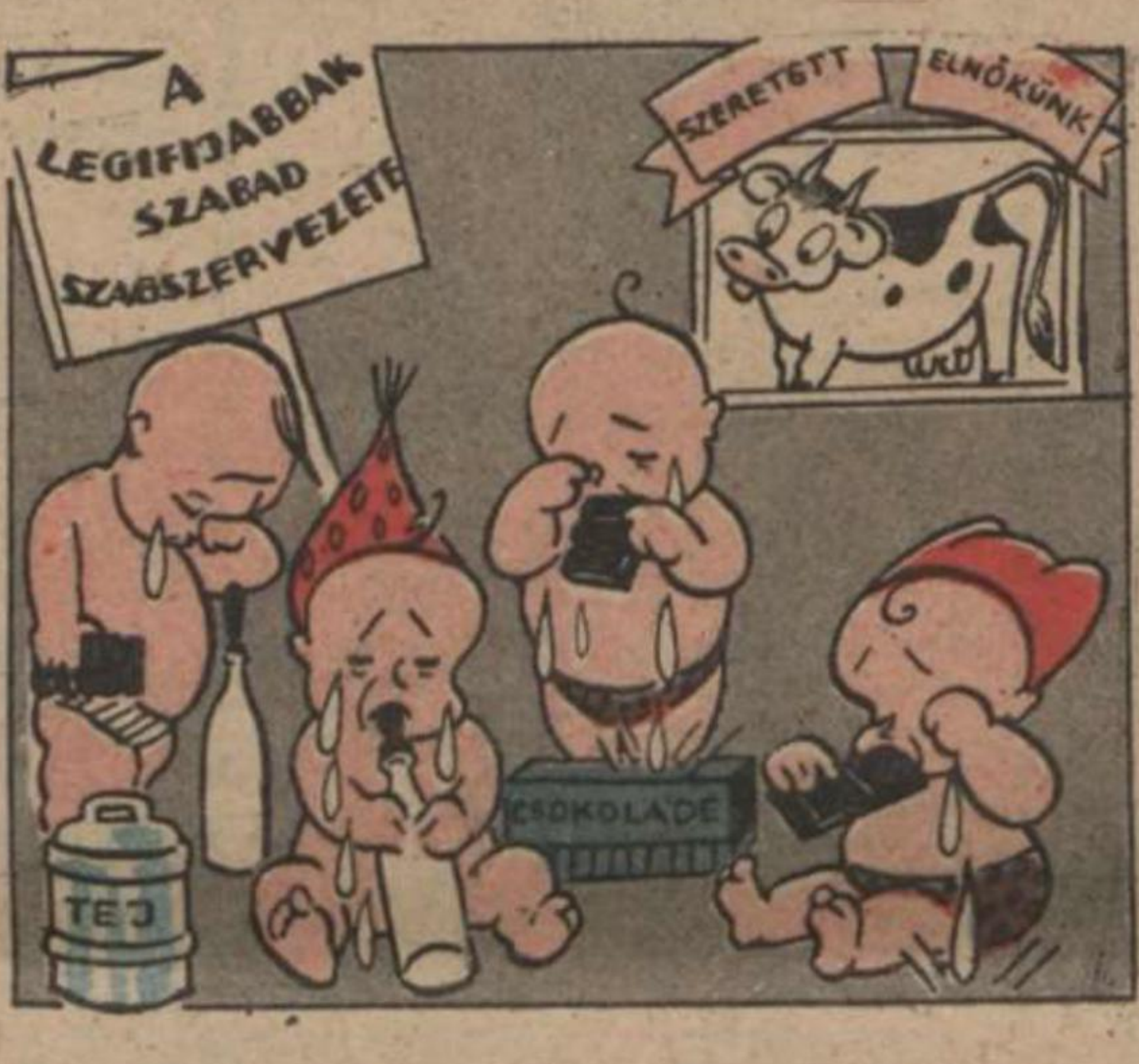

... MERT KAPTAK TEJET MEG CSOKOLÁDÉT, DE ELVETTÉK TŐLÜK A BILI-ÓKAT.

Millen idők

— Miért vagy oly szomorú, Adolár? Nem ízlik a libacomb, meg a tejszínhab?

— Hagyd el, fiam, milyen unalmas lett az élet! Emlékszel, egy félévvel ezelőtt milyen érdekes volt találgatni, mennyivel emelte fel a Gazdasági Főtanács a fizetésünket?...

— 5 —

Elegáns férfiruhák

kizárólag ötévi részletre. Készpénzért, dollárért, aranyért nem dolgozok!

HOCH M. MIHÁLY uriszabó

101 éjszaka 46-ban

— Seherezáde! — kiáltotta a Szultán, mert már megint nem tudott aludni. — Jöjj és mesélj!

A főeunuch remegve dugta be a fejét.

— Seherezáde nem fog néked többé mesélni, ó Világ Fényessége — mondta sápadtan.

— Hogyan? — kiáltott fel a Szultán. — Dehát Allahra, mi történt?

A főeunuch a földrevetette magát.

— Szörnyű dolog történt, uram — hörögte. — Elfelejtetted, hogy augusztusban vagyunk és azt mondtad neki, hogy drága. Abban a pillanatban lecsapott rá a Gazdasági Rendőrség...

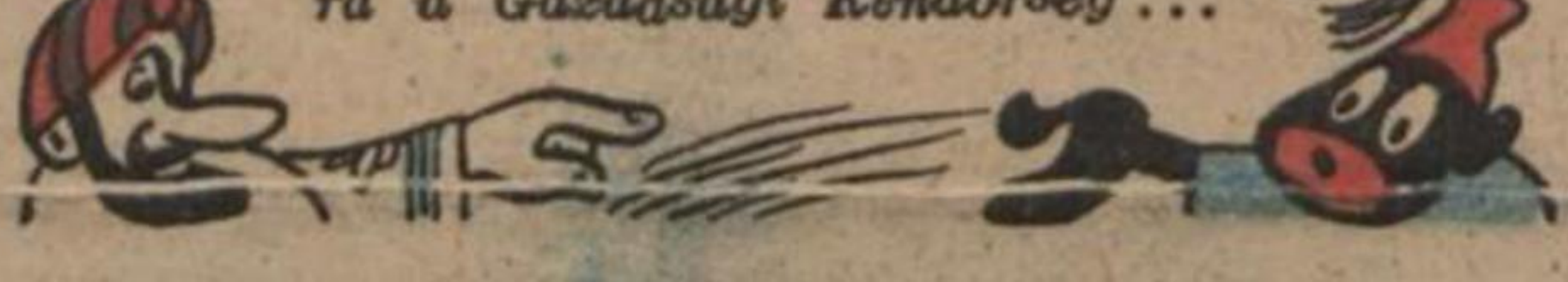

— 6

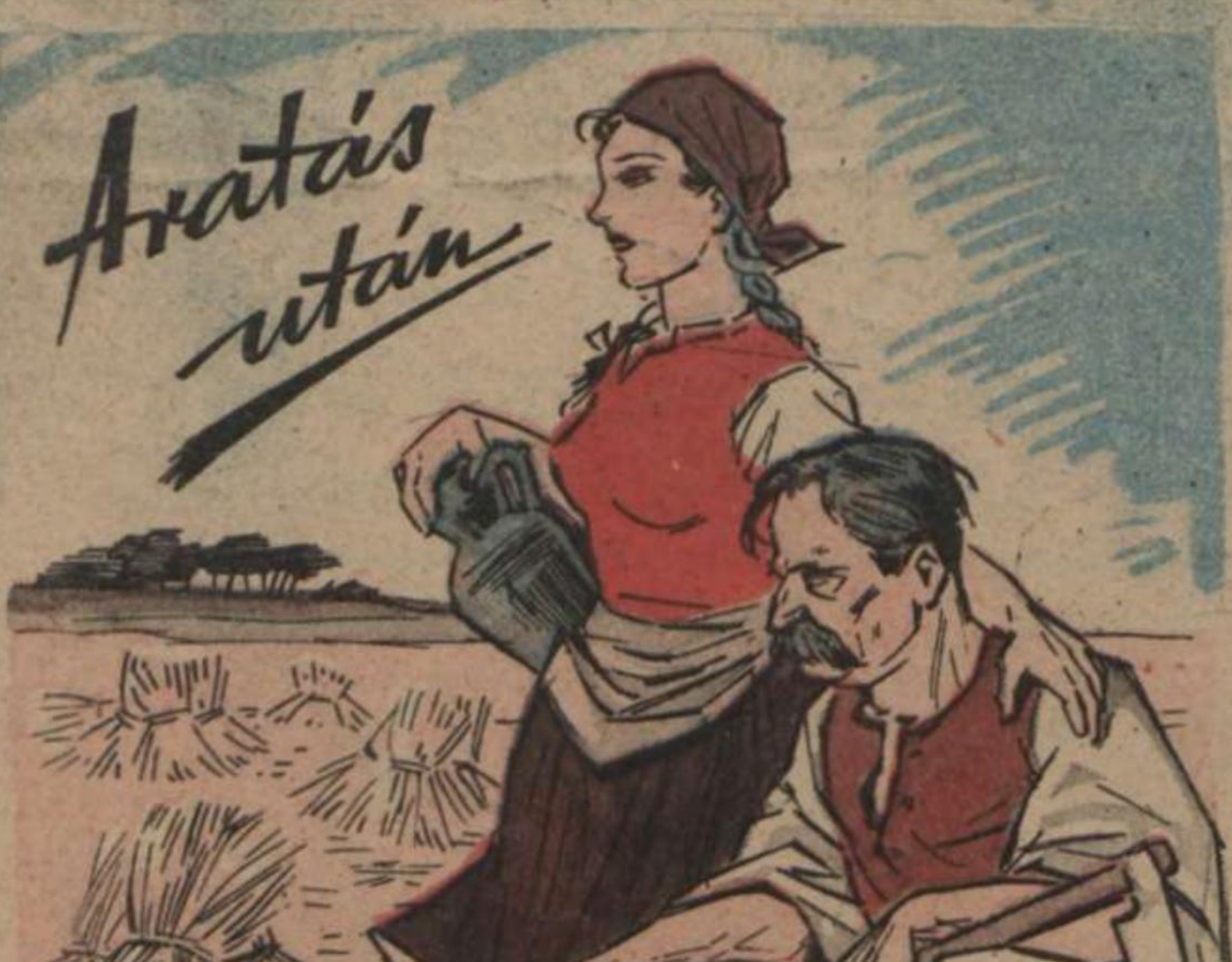

A rónán az aranykalászra
Verejték ezüstcseppje hullt
Arany és ezüst; magyar kincsek,
Ezt nem prédálta el a mult...

Tudja már?

BENJAMIN ISTVAN
V., Nádor-utca 20.
Arany, óra, ékszer
vétel, eladás, csere

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv
Bodó Béla
Byssz Róbert
Damvas Szilárd
Farkas Lujza
Gergely Miklós
Heves Ferenc
Gerő Sándor
Hidvéghy Ferenc
ifj. Hont Ferenc
Kaján Tibor
Kertész Endre
Lovászy Márton
Pályi Jenő
Pártos Jenő
Sándor Károly
Shwott Lajos
Szakmáry László
Szegő Gizi
Szemes István
Szilágyi Lilla
Szün-Szabó József
Tabi László
Török János

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—110 és 188—182.
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető:
Nedeczky László.

REKORD!

— Tudja Krepuska úr, hogy én három héttel megelőzöm a Szabadsághídat?

— Hogy érti ezt?

— Én már augusztus elsejére kész leszek.

Nyáréjszakán...

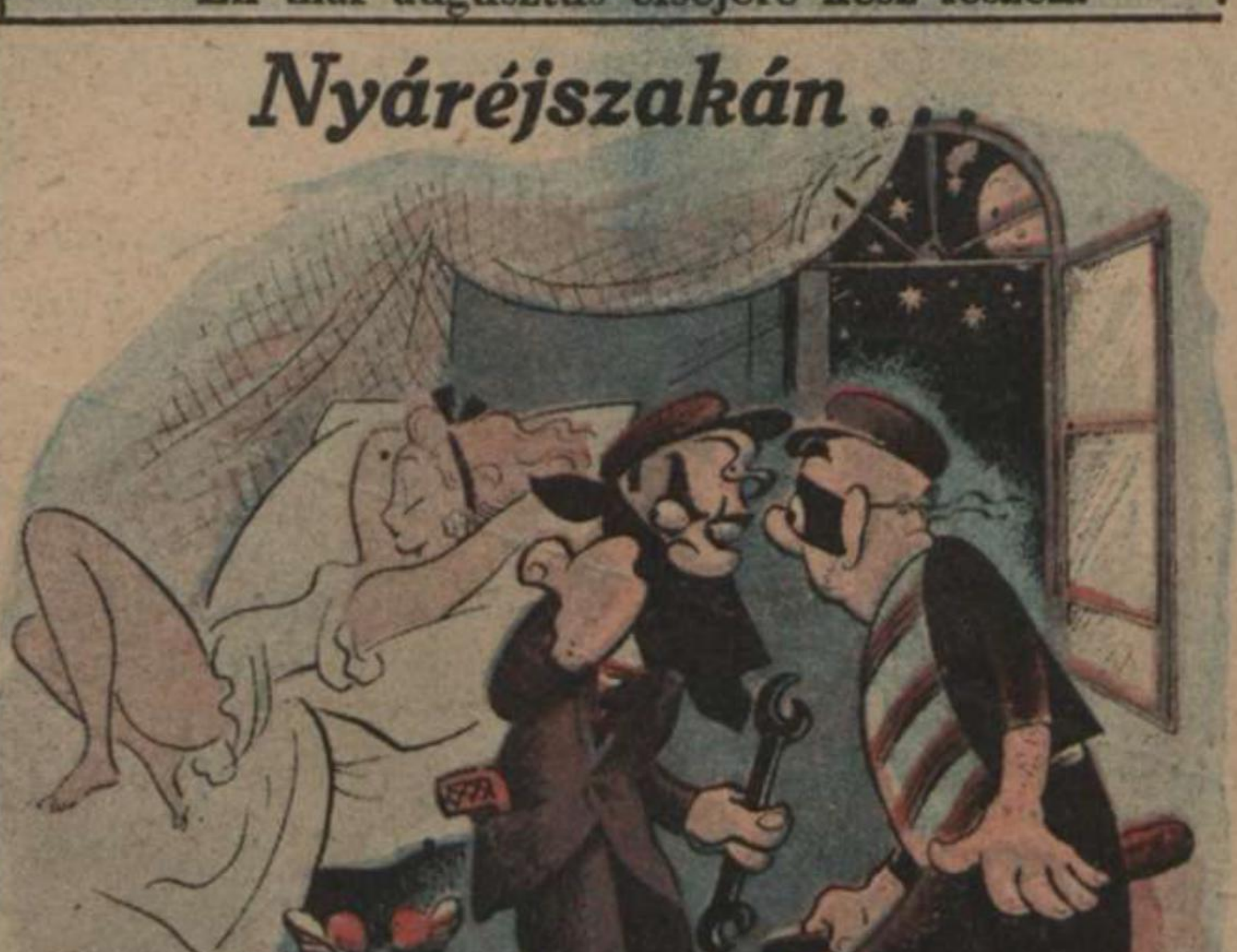

— Eriggy, haver, takard be! Ilyen környezetben nem lehet komoly munkát végezni...